

Marija v majniku.

Sneg je že skopnel po gorah in skritih kotih v dolinah; v pogorju že zeleni breza, oznanjevalka spomladi; beli zvončki in prijazne marjetice na solnčnih brdih so že skoraj osule svoje cvetje. Mile sapice in topli solnčni žarki so vzbudili novo življenje v šumi in na polju, po gorah in v dolinah; rože že žare po vrtovih v svoji krasoti, ptice selivke so se vrnile z juga, metulji in bučelice hite od cveta do cveta; krasni maj je napočil. Vse se veseli lepe spomladi in novega življenja. Nehote se vpraša verno, bogoljubno srce: komu je posvečen najlepši letni čas, rajski maj; komu v čast doni živahno petje ptičkov, komu naj žari krasota cvetk in zelenja? Komu drugemu, kakor najlepši izmed žen, Mariji, najčistejši nevesti Sv. Duha, presrečni Materi Gospodovi, naši ljubi Gospej! Zato pa hočemo tudi mi vsi svojo nebeško Kraljico v tem njej posvečenem mesecu prav zaupno in srčno častiti; vsem vernim bodi ta mesec čas veselja, hvaležnosti ter prošn'!

Z Marijo se naseli povsod veselje. Prišla je k teti Elizabeti, ž njo je prišla v hišo radost in sreča; prišla je na ženitnino v Kani in je razveselila celo družbo. Po vnebohodu Kristusovem so se zbirali apostoli krog Matere Gospodove; blizu nje so se čutili srečne, varne.

V Nemčiji, kjer bivajo katoličani in protestantje mešani skupaj, opažajo, da so kato-

ličani mnogo bolj veselega značaja. Ko je neki protestantski pastor nekoč vprašal slovečega jezuita očeta Roh, odkod si on razlaga ta izredni pojav, je ta odgovoril takole: »Ali niso vsi otroci veseli dokler imajo mater in ali ne izgine izmed njih pravo veselje, ako jo izgube; mi katoličani imamo še mater (namreč Marijo), vi ste jo pa izgubili. Veselje nad Marijo je napotilo bogoljubne može, da so vpeljali lepo majniško pobožnost, ki vodi v cvetočem mesecu milijone k njenim oltarjem; na njih gori brezštevilo sveč in lučic; rože in cvetke duhte; lepe, mile Marijine pesmi done po cerkvah; raz oltarja doli pa gleda Marijina podoba tako milo in ljubko; pri teh prizorih zaiskre v premnogih očeh solze veselja nad tako dobro, usmiljeno materjo. Ne imenuje brez vzroka sv. Matilda Marijo: »Veselje vseh svetih duš.« Zato bodi tudi za nas vse lepi majnik mesec veselja, ko bomo vsak dan častili ljubljeno nebeško Mater.

Majnik pa bodi za nas vse tudi mesec zahvale. Neka Marijina legenda pripoveduje, da je bila zemlja nekoč mnogo rodovitnejša, kakor danes; celo žitno steblo od tal do vrha je bilo dolg klas. Toda ljudje so se prevzeli in so postali hudobni; zato je Bog sklenil kaznovati zemljo z nerodovitnostjo. Gospod je izpulil tak cel klas iz zemlje, in smukal raz njega zrnja; nobeno zrno naj bi več ne rastle

na steblo; že je hotel posmukati zadnja zrna, kar ga prime naša ljuba Gospa za roko ter prosi tako iskreno svojega Sina, naj vsaj malo zrna pusti ubogim ljudem: Gospod je uslišal njeno prošnjo; za žito bi se morali torej ljudje Mariji zahvaliti. Ta legenda nam hoče jasno predočiti, koliko hvale moramo vedeti naši ljubi Gospej. In zares! Kdo nam je dal Zveličarja? Ali ne Marija? Kdo bi prešel in mogel pregledati morje milosti in dobrot, ki jih je skazala nebeška Mati zemljanom in jih še skazuje? Kam se obračajo bolni, stiskani, žalostni, umirajoči? Ne li k njej, katero zovemo po vsi pravici: Pomočnico kristjanov? Pogledj pa tudi v nebo! Milijoni blaženih se zbirajo krog prestola Marijinega polni hvaležnosti; nebeška Mati jih je pripeljala v kraj večne blaženosti. In če pogledaš dneve svojega življenja, moraš priznati, da je Marijino oko nad teboj čulo in da te je Marijina roka vodila; brezbroj milosti iz dobrot ti je sprosila Marija od svojega božjega Sina. Spodobi se in pravica zahteva, da v mesecu majniku rad obiskuješ njene oltarje ter se jej srčno zahvaljuješ za vse dobrote. Toda majnik bodi tudi mesec prošnja.

Kako revni, potrebni, ubogi smo na vse strani. Naše duše potrebujejo milosti, miru, stanovitnosti v bojih. In koliko imamo telesnih potreb! Tu zdihuje mati, boječa se za bolnega edinega sina; tam toži revna vdova; ondi ne more družinski oče nič prislužiti; drugod se uboga sirota ne ve kam djati; na bolniških posteljah zdihujejo bolniki, umira-

joči se tresejo groze na smrtni postelji! Kam naj se vsi bedni in jokajoči v solzni dolini obračajo za pomoč?

Kam drugam, kakor k njej, kateri je Jezus raz križa nas vse priporočil: Žena, glej tvoj sin! Da k njej hočemo hiteti cel mesec majnik s svojimi križi in prošnjami. Ako kak kralj praznuje vesel praznik, kaj rad uslišuje prošnje svojih podanikov. Ali ni mar tudi cel mesec majnik praznik veselja za Marijo? Ne doni li cel ta mesec veličasten slavospev Mariji po celi zemlji? Prekrasno se ravno v majniku dopolnuje preroška beseda Marijina: »Odslej me bodo blagrovali vsi rodovi zemlje!« Ako se milijoni okrog Marijinih oltarjev zbirajo, ter časte majniško kraljico ter k njej prošnje pošiljajo, kako bi se moglo zgoditi, da bi ne bilo ginjeno njeno materinsko srce in bi ona ne vračala bogato tega otroškega zaupanja z brezbrojnimi dobrotami? Zato prosimo v tem mesecu zaupno k Mariji; prepričani bodimo, da nam ravno v tem njej posvečenem mesecu ona ne bo odrekla svoje pomoči.

Naj ne mine nobeden dan v majniku, da bi Marije srčno ne počastili; zaljšajmo njene oltarje; ne pozabi nihče, vredno ta mesec prejeti sv. zakramentov; kdor ne more v cerkev, naj zbira svoje domače krog hišnega šmarniškega oltarčka. Sadovi bodo bogati. Naj nas vse bodre besede sv. Bonaventura: »Veseli se moja duša, ter se raduj v Mariji, kajti obilne dobrote so pripravljene tistim, ki njo slavé!«

Teotim.

Ob novem kipu Brezmadežne.

(V dekliški Marijini družbi na Ježici.)

1. Pozdravna pesem.

In sedaj stojiš pred nami!
Pónos naš in naša slava,
naš spomin in radost naša!
Bodi zdrava! Bodi zdrava!

Kak oko je željno zrlo:
Kdaj? odkod? in kakšna prideš?
Komaj v noči je zaspalo,
da mu morda ne odides,

Kak srce je hrepenelo,
da Te Mater sprejme k sebi;
drugo vse je pozabilo,
ko je čulo glas o Tebi.

Roka pa je vence vila,
kakor še nikdar spomladi:
kot skrivnosti polno Rožo
venčali bi vsi Te radi.

A zakaj Ti to razkrivam!
Vse je Tebi razodeto,

sama vidiš, kjer proslavlja
Tvoje se ime presveto.

In sedaj stojiš pred nami;
Pónos naš in naša slava,
naš spomin in radost naša!
Bodi zdrava! Bodi zdrava!

2. Prošnja za blagoslov.

A ne smeš od nas, Kraljica,
dokler nas ne blagosloviš,
dokler trona si ljubezni
še pri nas ne ustanoviš.

Blagoslovi četo verno
pod zastavo Tvojo zbrano:
te ohrani stanovitne,
nove vabi neprestano.

Blagoslovi nam pastirja,
skrbnega za nas in druge;
naj množé se zdrava leta,
naj množé se mu zasluge.

Blagoslovi vso župnijo
svetega nam Kanciana,
kakor materi otroci,
vsaka vas naj Ti bo vdana.

Blagoslovi naše hiše,
žitna polja, rožne trate;
zlato klas in belo cvetje
naj povsod nas spomni nate

Pa ne smeš od nas, Kraljica,
dokler nas ne blagosloviš,
dokler trona si ljubezni
še pri nas ne ustanoviš.

3. Molitev za varstvo.

In še ena prošnja vstaja,
s tiho solzo porošena:
Še za hčere, Mati mila,
še za družbo prošnja ena.

Bodi z nami, kadar satan
s poslanenim trupom mami:
da se duša ne spozabi:
Bodi z nami! Bodi z nami!

Z nami bodi, kadar žalost
mimo duše naše hodi;
da nikdar se ji ne vdamo:
Z nami bodi! Z nami bodi!

Bodi z nami! Kadar bodo
naše truplo nesli k jami,
kje tedaj bo duša naša?
Bodi z nami! Bodi z nami!

Z nami bodi! Kadar Stvarnik
k sodbi sede, da nas sodi,
kdo obstal bi tam brez Tebe?
Z nami bodi! Z nami bodi!

To je tista prošnja vroča,
s tiho solzo porošena:
Stori, Mati, da se Tvojih
ne zavrže hči nobena!

Silvin Sardenko.

K pogostnemu sv. obhajilu nas spodbujajo njegove preobilne milosti.

V splošnem smo se že vsi prepričali o obilnih milostih pogostega sv. obhajila. V naslednjem pa hočem razlagati vprašanje katekizma: »Katere milosti nam deli sveto obhajilo?« Odgovor na to kratko vprašanje nam razodeva in odkriva tako velike skrivnosti in čuda tega presvetega Zakramenta, da bi bila neodpušljiva malomarnost za vsakega kristjana, ki bi se ne hotel natančneje poučiti o njih. Vse bogoljubne duše mi boste

to pritrdile, ko boste takorekoč zakopane zaklade z menoj vzdignile in jih natančno spoznale. Katero milost navaja katekizem kot prvo? To je ona milost, ki je ne deli noben drug zakrament v tej meri. Glasi se: **sveto obhajilo združuje nas najtesneje s Kristusom.**

Sveti Tomaž Akvinski razlaga prav obširno dvojno združenje s Kristusom. Prvo združenje je tako imenovano zakramentalno

ali telesno združenje z Jezusom s pomočjo podob kruha in vina. To združenje se pričinja z zavžitjem presv. Zakramenta in traja toliko časa, dokler niso podobe spremenjene. To združenje se imenuje zakramentalno ali telesno, ker »obhajanec ne zavžije samo zakramentalnih podob, ampak tudi Kristusa samega, ki je pod n'imi.« (S. Thom. 3, q. 80, a. 4 ad 4.) To prvo združenje ni še posebna milost sv. obhajila, ampak je prav posebna čast in sreča za obhajanca, potrební predpogoj za drugo duhovno združenje. To duhovno združenje omenja katekizem, ko pravi, da nas sveto obhajilo združuje najtesneje s Kristusom s pomočjo vezi ljubezni. To duhovno, nadnaravno združenje po ljubezni je poglavitna milost tega zakramenta. Ravno vsled tega najtesnejšega združenja ostane Kristus v nas in mi v Kristusu (Jan. 6, 57.) tudi še potem, ko je nehala Jezusova zakramentalna pričujočnost po spremenitvi podob. To je najtesnejše združenje s Kristusom, pa tudi med obhajanci samimi, ker smo po besedah sv. Pavla: »vsi eno v Kristusu Jezusu« (Gal. 3, 28.).

Tu je primerno, da se spomnimo na milosti sv. krsta. Znale so nam iz katekizma. Omeniti pa hočem, da se nam vlijejo pri svetem krstu tudi božje čednosti, ki nas z Bogom vežejo in k Bogu vodijo. Te božje čednosti prinese vsak obhajanec seboj k svetemu obhajilu, kjer postane zveza s Kristusom najtesnejša, ki je bila tesna že po svetem krstu. V tem oziru nam ne prinese sv. obhajilo šele nove zveze s Kristusom, ampak napravi iz že obstoječe najtesnejšo zvezo. Naj se poslužim slabe primere. Kar je blede, mrzla, spremenljiva luna nasproti bliščečemu, vse oživlajočemu, ogrevaločemu in nespremenljivemu solncu: to je zveza krščenca s Kristusom proti najtesnejši zvezi obhajanca!

Poskusimo si zdaj nekoliko ogledati in premišljevati, kaj nam prinaša ta najtesnejša zveza s Kristusom. Po razlaganju sv. očetov je Kristusovo včlovečenje drugo stvarjenje, mi pa smo v Jezusu Kristusu na novo ustvarjeni. Zato moli duhovnik pri sv. maši: »O Bog, ki si vrednost človeške narave

čudovito ustvaril in še čudovitejše prenovil.« To čudovitejše prenovljenje prinese nam sv. obhajilo. Kako si naj razložimo dejstva, da so telesni ostanki nekaterih svetnikov več stoletij néstrohnjeni, kakor telo svete Terezije, sv. Frančiška Ksaverija, sv. Marjete Kortonske in drugih? Ni li to posebna, izvenredna čast svetnikov, ki so tako iskreno častili in tako pobožno prejemali sveto obhajilo? Sveto obhajilo je za nas revne grešnike čast in sreča, ki nas povzdiguje celo nad angelje, ne po naravi, pač pa po časti! Mi smo bratje in sestre ter neveste Jezusa Kristusa, angelji so le njegovi služabniki. Angelji nas ljubijo, častijo in varujejo zlasti tedaj, ako smo tesno združeni s Kristusom. Kaj stori sveto obhajilo za revnega grešnika, kažejo nam najlepše zgledi svetnikov. Kako čudno moč so imeli svetniki na srca ljudi; kako lahko je bilo ubogati svetnike, ki so cele države in svetove spreobračali, kakor sveti Pavel; katere so še celo neumne živali ubogale in spoštovale, kakor sv. Frančiška Asiškega, sv. Antona Padovanskega in druge! Odkod ta moč? Od Jezusa Kristusa! Kako ganljivo ponosen je bil vendar sveti apostol Pavel na svojega Zveličarja, ki ga je s tako ljubeznijo nosil v svojem srcu! Vsa njegova hvala, pa tudi vsa njegova moč je bil križani Jezus. Zakaj pa se mi dandanes tako zelo razločujemo od svetnikov? Oni so pač dobro umeli, da je samo Jezusa vredno prejemati, ampak tudi ga v srcu hraniti! Pri nas pa je toliko pomanjklivosti!

Toda ravno zavoljo teh naših pomanjklivosti nam je tembolj potrebno pogosto sv. obhajilo! Kajti v pogostem združenju z nami nadomesti Jezus naše zamude ter tako naše prvo združenje spopolni in dovrši. Mojzes je moral tudi ponoviti udarec v trdo skalo, ker ni pritekla voda na prvi udarec. Jezus sam je trikrat molil na Oljski gori, dokler ni sprejel tolažbe od Očeta. Naaman Sirec se je moral sedemkrat umiti v reki Jordanu, da je bil očiščen svojih gob. Naravnost nerazumljivo mi je, in menim, da je velika zaslepljenost in celo najhujša kazen, da toliko kristjanov ne umeva, da naša največja

sreča ni sveto obhajilo sploh, ampak ravno pogosto sveto obhajilo! Oh, ni nam treba vedno gledati na čudovite uspehe svetega obhajila pri svetnikih, mi jih z veseljem opazujemo pri vseh dobrih obhajancih. Poglejte no vendar enkrat prav natanko posvetnjake in pobožne obhajance! Tam prešernost in gizdavost v obleki, tu skromnost in ponižnost; tam predrznost in surovost v celem nastopu, tu krotkost in pohlevnost; tam sama sebičnost in skrajna malomarnost za božjo čast, tu tako požrtovalna ljubezen do Boga in do bližnjega! Kako bi se šele čudili, ko bi gledali znotranjo lepoto z Jezusom tako tesno združene duše! Toda ta lepota nam je skrbno prikrita — prav po Jezusovih besedah, da se biseri ne mečejo pred svinje. Kakor se Jezusova božja in poveljana človeška narava čudežno skrivata v podobi kruha, ravno tako se skriva ta največja milost njegovega združenja z obhajanci pod revno podobo našega umrljivega telesa. Meni se prikrivanje te milosti dozdeva večji čudež, kakor pa njeno razodevanje. Ako je Mojzes vsled svojega občevanja z Bogom v molitvi zadobil toliko svetlobo svojega obličja, da ga je moral vedno zakrivati, kadar je govoril z ljudstvom, ker ni moglo prenašati tega blišča, kaj bi bilo šele z obhajanci, ko bi se milost najtesnejšega združenja s Kristusom razodevala na enak način?

Da razumemo vso velikost tega tesnega združenja s Kristusom v svetem obhajilu, pomislimo še, v kako zvezo stopimo po njem s presveto Trojico. Iz svetega evangelija vemo, da je nebeški Oče pričeval o Jezusu: »Ta je moj ljubi Sin, nad katerim imam dopadenje!« Glejte, te besede ponavlja nebeški Oče pri vsakem sv. obhajilu. Ker pa smo mi najtesneje združeni z Jezusom, govori nebeški oče tudi nad nami: »Ta je moj ljubi Sin, moja ljuba hči, nad katerim imam svoje dopadenje!« Ni li to največja sreča in čast za nas?

Dvomite li še nad tem? Naj vam to nekoliko pojasnim. Sveta Marija Magdalena Paciška je zbrala enkrat o velikonočnih praznikih vse svoje sestre v obednici. Naenkrat se je od samega veselja zamaknila. Ko so jo pozneje sestre vprašale po vzroku zamaknjenja, jim je odgovorila, da je bila vsa prevzeta od veselja in sreče, ker je videla, da ima vsaka sestra Jezusa v svojem srcu. Toda, kdo more lepoto Jezusovo in naše z njim sklenjene duše tako popolnoma poznati, kakor nebeški Oče, kdo se torej nad presrečnimi obhajanci bolj veseliti, kakor on?

Toda tudi Jezusu ni vse eno, če se zadovoljimo samo z njegovo pričujočnostjo v najsvetejšem Zakramentu, ali pa če se tudi z njim združimo v svetem obhajilu. Dokaz temu je prekrasni sveti evangelij velikonočnega ponedeljka. Dva učenca sta v šla v Emajs. Po poti se razgovarjata o Jezusu. Naenkrat se jima on pridruži. Njegova pričujočnost, njegovo razlaganje svetega pisma je njuno srce tako prevzelo, da je bilo goreče v njima. Toda spoznala ga je še nista! To se je zgodilo samo v lomljenju kruha ali v svetem obhajilu. Res velika sreča in tolažba za nas je Jezusova pričujočnost v najsvetejšem Zakramentu, toda vrhunec tolažbe in sreče dosežemo šele v svetem obhajilu, zlasti v pogostem svetem obhajilu!

Po svetem obhajilu stopimo v najtesnejšo zvezo tudi s Svetim Duhom. Učlovečenje Jezusa Kristusa je delo Svetega Duha. Kako ljube mora o torej biti duše obhajancev Svetemu Duhu, ker mu dajo priložnost, da ponavlja to svoje najčudežnejše delo Jezusovega učlovečenja! Čem pogostejše se obhajamo, tem tesneje se sklenemo tudi z Bogom sv. Duhom!

S pogostim sv. obhajilom častijo obhajanci najpopolnejše presveto Trojico, sebi pa pridobivajo čast in srečo, ki presega celo angeljsko ter jih dela naravnost podobne Mariji! Kdor more umeti, naj ume!

Župnik Alojzij Šoba.

Sv. obhajilo.

Bele sveče so prižgane,
ves altar je razsvetljen;
Jezus prišel zdraviti rane,
z milostmi politi zemljane;
o trenotek zaželen!

O trenotek rajske sreče,
Izveličar, moje vse!
Le žarite bele sveče,
On, ki ljubim ga goreče,
spolnil moje je želje!

V srcu mojem zdaj prebiva
vse veselje, vsa sladkost;
v njem kraljuje vera živa,
nam kristianom tolažiliva,
v njem je rajska blaženost.

V njem si našla zavetišče,
duša moja, in pomoč;
Bog mogočni te obišče,
srce zdaj ti je svetišče,
zginila je smrtna noč.

Vse dobrote si prejela,
milosti in srčni mir;
o kako si hrepenela,
zdaj si v duhu ga objela,
njega, ki dobrot je vir.

Zdaj ti sije milost sveta,
Bog je v tebi, tolažnik.
O zato mu pevaj vneto,
večna bodi hvala peto,
slavljen bodi Rešenik!

J. U. Limbarski.

Ženitovanijske navade in pijančevanje.

Ponatisnjeno iz »Zlate dobe«.

Ko sem letos pripravil ženine in neveste na sv. zakon, opozarjal sem jih na očetovsko mile besede ljubljanskega knezoškofa (»Bogoljub« 1909, št. 1). Ali bi ne bilo modro in lepo, ako bi se vsi ravnali po teh opominih?

1. Koliko denarja se izda po nepotrebnem! Ena »gostija« na kmetih stane do 200 kron na dan, dejal mi je pred kratkim premožen kmet naše župnije. Kako bi potrebovala mlada zakonska ta denar pri gospodarstvu! Saj bo treba gledati na vsak vinar, da se zravna, kar je bilo krivega, in se uredi gospodarstvo. Neka nevesta mi je trdila, da je prosila očeta, naj ji da raje 200 kron več dote, pa opusti gostijo. Pametno!

2. Bi li ne bilo pametno, da se napravi primerno kosilo, ki traja samo do večera? Povabijo se bližnji sorodniki in sosede, da se kratko razvesele v Gospodu, na večer pa se razidejo želeč novoporočencema

božjega blagoslova v težkem zakonskem stanu. To se lepo sliši in tudi ugaja ljudem, ko bi ne bilo stoletne nasprotne vlade. Gostija mora trajati več dni in — noči. Iz cerkve se gre najprej na »šenkvajne« ali v krčmo ali v zasebno hišo, ker bi sicer »župa« še ne bila »mehka« in bi prenašlo prišli na dom. Šele proti večeru se začne »rihtavanje«, ko so se zbrali že dokaj alkoholizirani okolu mize. Glavno vlogo igra alkohol, jed je bolj postranska reč; piti mora vse okolu mize, sicer je zamera.

3. Vsled obilne jedi in pijače in pomanjkanja spanja so ljudje huje izdelani, kot bi opravljali najtežja dela pri slabi hrani. Treba počitka nekaj dni, da zopet okrevajo od preobilne dobrote, katere so užili na »gostiji«.

4. Kdo ne ve, da trpi pri teh razvadah nramnost, da je le malo gostij, kjer bi bil lahko navzoč Zveličar, kakor je bil na gostiji v Kani Galileji!

Kraljica majnika.

Ali ne prihajajo ponoči nepoklicani gostje, voglarji, prežarji, razuzdani fantje? Iz raznih krajev se zberó, razgrajajo in vznemirjajo svate. Kolikokrat nastanejo med njimi prepiri, pretepi, poboji. »Gostije« se navadno ne vrše brez godcev, bilo bi predolgočasno. Ti morajo igrati kajpada okrog, in pleše se podnevu in ponoči. Obilno uživanje vzbuja strast, godcem se daje lepa nagrada, da ne opešajo pri trudapolnem delu in mnogo poštenih mladeničev in deklet je izgubilo ob takih gostijah čut sramežljivosti, da celo nedolžnost.

Oster meč zoper stoletno navado je abstinenca. Pokazati se mora ljudem, da je človek lahko vesel četudi ne piše. Prav piše »Zlata Doba« v letošnji drugi številki: »Abstinencija mora biti živ in gibčen.«

Udeležil sem se za nekaj ur dveh gostij. Veselilo me je, da sta ženin in nevesta ne le na dan poroke, temveč tudi drugi dan prišla k sv. obhajilu. Zapeli smo par zdravic iz »Svete vojske«, ki pojejo vodi slavo, ne pa alkoholu, n. pr. »Prememba«, 101:

»Kaj bi neki vino pil, to ne more biti, zdravje lahko bi zapil, znal bi oslabiti, Grešni svet se je prepil, vse pokvaril in skazil, alkohol, to ni za nas! Kaj to briga vas?«

Želeti je, da bi se pristavile nove prihodnji, tretji izdaji »Svete Vojske«. Seveda morajo naši somišljeniki skrbeti, da se prej razpeča druga izdaja, vsaj je še veliko župnij, ki je niti ne poznajo. Kdor pa knjižico dobi v roke, jo z veseljem čita. Ako naučimo mladino peti protialkoholne pesmi, ocepili ji bomo stud do alkoholnih pišč, ohranili jo zdravo, vneto za plemenite vzore.

Lepa prihodnjost se nam odpira, ako bomo vzgajali v šoli in društvih mladino v duhu treznosti. Vzgojili si bomo rod, ki bode pogumno nastopil boj proti stoletnim navadam, katere vzdržujejo alkoholizem med našim ljudstvom. Dokler pa teh razvad ne zatremo, ne bode bolje.

Župnik Jurij Šelih.

Denar! . . .

Iz življenja.

»Ako nimate nič denarja, nič premoženja, mladi gospod, vam pri najboljši volji ne morem dati svoje hčere za ženo. Poizvedel sem o vas, da vas ljudje splošno hvalijo. Vse spoštovanje! Zdi se mi, da ste dober, varčen mož, in boste v svojem življenju gotovo še dosegli lepe uspehe, a z doma ste revni, zelo revni! Jaz pa moram imeti premožnega zeta, kar vam bo lahko umljivo, saj ste sami tudi trgovec. Jaz dam svoji hčeri za doto vse svoje, razven tega stanu primerno opremo, a nič denarja. Denar potrebujeva sama, jaz in moja žena, za stare dni. Brez kapitala pa se da, kakor vemo, le težko ali pa nič trgovati, zato mora moj bodoči zet imeti denarja, mnogo denarja! Hudo mi je pri srcu, gospod Verbič, da vas moram odsloviti s tako novico, ker vas cenim in spoštujem in v moji hiši ste vsikdar dobrodošel gost, a ne — kot ženin moje hčere.«

»A midva se imava rada . . . gospod Malovič . . .«

»Vem to, a ljubezen sama ne naredi človeka srečnega, celo ona, najvišji vzor človeštva, ima svoje dejanske potrebe, mogoče še bolj kot katerakoli druga reč.«

»Gospod Malovič, naredili ste me zelo nesrečnega!«

»Jaz? — Ali morem kaj za to, da ste revni? Podedujte denarja! Zadenite veliko srečko! Potem boste v moji hiši tudi kot zet, ne le kot gost dobrodošli.«

»Podedoval bom enkrat, a kdaj, tega sam ne vem; moj stric namreč me je postavil za glavnega dediča.«

»In koliko znaša njegovo premoženje?«

»Ceni se okroglo na 50 tisoč kron!«

»Dobro, potem čakajte, da se temu stricu zljubi umreti in potem pridite istim potom

kakor danes; povdarjati moram seveda: če se do takrat moja hči še ne omoži.»

Istega večera sta se poslavljal dva mlada človeka drug od drugega v bližini Malovičeve tovarne, zagrnjena v plašč temne noči. Ločila sta se s solzami v očeh, mogoče za vedno!

Drugi dan zgodaj je odpotoval Verbič z brzovlakom. Hotel je poskusiti svojo srečo, zaslužiti denarja, mnogo denarja, da kupi svojo ljubezen in svojo nevesto.

Čez osem mesecev se je vrnil ves vesel v kraj, kjer se je začela naša povest. Ljubezen je zmagala, imel je denar! Njegov stric je zoper pričakovanje naglo umrl. Navidezno je nosil glavni dedič žalni trak na rokavu, a v srcu se je veselil.

V spomin možaka-poštenjaka in v posnemo našim možem.

»Bogoljub« prinaša pogosto lepe zgodbe različnih oseb, visokih in preprostih, tujih in domačih, zato gotovo ne bo zavrgel teh vrstic, s katerimi hočem opisati le nekoliko povrh nekaj lepih lastnosti moža iz kroga njegovih naročnikov. France Oblak je ta mož, čegar zemeljske ostanke smo dne 6. marca t. l. pri Sv. Gregoriju nad Sodražico vrnili materi zemlji. Bil je trgovec in gostilničar pri Sv. Gregoriju nad Sodražico, zaupanje in spoštovanje občanov do njega mu je pa naložilo še druge časti in bremena, kot so občinsko odborništvo, načelništvo gasilnega društva, članstvo krajnega šolskega sveta. Ko sem pred enajstim leti v snežnem metežu prirnil kot dušni pastir k Sv. Gregoriju, bil je on župan. Prišel je vključ slabemu vremenu z občinskim odborom in ljudsvom na kraj župnije in me sprejel s krščanskim pozdravom: Hvaljen bodi Jezus Kristus, pozdravil v imenu občinskega odbora in mi krepko podal svojo pošteno desnico. Gasilno društvo mu ni bilo za parado, pač pa društvo krščanske ljubezni, bil je načelnik temu društvu, toda delal je pri vsakem požaru kot navaden gasilec, ne za dva, temveč za pet

Malovič je bil takoj zadovoljen, sijajno so slavili zaroko, nebeško se je smehljala sreča.

Dve srci, ki sta se ljubili pošteno in odkritosrčno, sta bili tako srečni, tako srečni!

Dan poroke je bil tu. Določeno je bilo, da se vrši poroka ob enajsti uri. Bilo je deset, a ženina še ni bilo. Bilo je enajst, dvajnajst, on ni prišel — ni mogel priti, ker so ga — zaprli. Stric ni umrl, kajti sploh nikdar živel ni. Verbič je vsoto 50 tisoč kron prisleparil.

Drugi dan se je peljala v vozu, ki je bil namenjen za poroko, blazna deklica, ki je bila še včeraj ob tem času srečna nevesta, v norišnico. Zrla je topo predse in mrmrala:

»Denar! — denar! — denar!« ...

drugih in to le iz ljubezni do bližnjega. Posebno, da, otroško ljubezen in zaupanje je imel do presv. Srca Jezusovega in do Matere božje. V svoji gostilni je imel veliko in posebno lepo podobo presv. Srca Jezusovega, pred katero je gorela vselej ob dnevih temu Srcu posvečenih svetilk. Pogosto je hodil k sveči maši, tudi ob delavnikih sam in več drugih njegove družine, dobil sem ga tudi ob delavniku popoldne pred sv. Rešnjim Telesom. Popoldanske službe božje ob nedeljah in praznikih brez skrajne sile ni opustil, tudi k uri molitve je rad prihajal, če je le utegnil. Naravnost duhovna radost ga je pa bilo gledati, ko je vsako leto pred svojo hišo pripravljal s sveto vneto za praznik sv. Rešnjega Telesa za procesijo. To je hotel storiti vse sam, posekati mlače, spraviti jih domu, pripraviti jame in postaviti jih. Pri vsem tem se mu je bralo sveto, otroško-nedolžno veselje na obrazu in nobene reči se mu ni zdelo škoda, da je bilo vse lepo urejeno, marsikatera veja je morala raz sadno drevje radi procesije. Kaj rad je prišel tudi po blagoslov, kadar se je šlo obhajati in tedaj se je s svojim močnim glasom pridružil ne-

žnemu petju deklet. Koliko olja in druge svečave je šlo iz njegove trgovine Jezusu v čast, pa še ne vemo. Zato mu je pa srce Jezusovo ob zadnji uri povrnilo s posebno milostjo. Bil je dva dni pred smrtjo zapored obhajan. Prvi dan, ko se je darovala sv. maša za njegovo zdravje, iz pobožnosti, ko je pa čez noč močno oslabil, drugi dan kot sveto popotnico, in se je dober četrť ure potem preselil v večnost. Po prejeti sveti popotnici je prosil še lurške vode, katero je zavžil po trojnem vzdihu k lurški Gospej. Do Marije je imel toliko zaupanje, da je ob lurškem romanju pisal v Lurd velíkolaškemu gospodu kaplanu Kozéllu, da naj opravi tam zanj sveto mašo, in ko je potem v bolnici nepričakovano kmalu ozdravel, je to milost pripisoval edinole Mariji. Tudi za advent in šmarnice si je omislil za svojo gostilno veliko in lepo podobo Marijino. Vsa ta pobožnost njegova je bila pa preprosta in naravna, brez vsake enostranosti in prenapetosti, in zato je bil priljubljen pri kmetu in gospodi. Kot gostilničar je bil pošten in vesten. V svoji gostilni ni trpel nikake nerodnosti, vino je kupoval iz prve roke, od poštenih ljudi v leskovški župniji in je je tudi nepokvarjeno ohranil do zadnje kaplje. Kadar se je radi

vina mudil v Leskovcu, so ga videli Leskovčani vsak dan pri sveti maši. Za svojo družino je skrbel res očetovsko. Njegovo skrbno oko je čulo vedno nad malimi, da ne čujejo nikake neprimerne besede. Tudi denar se mu ni smilil, ako ga je bilo treba šteti za odgojo otrok. Dva sina je dal v šole v Ljubljano. Da bi se ne pokvarila v slabi tovaršiji, dal je enega k Salezijancem, drugega k jako dobri gospodinji, kamor je tudi drugi prišel, ko je prestopil v gimnazijo. Ko je pa ta dobra gospodinja umrla, tedaj je starejši ostal doma v pomoč v trgovini, mlajšega pa si ni upal pustiti v Ljubljani in je rajši plačeval zanj polni znesek v škofovih zavodih, kot da bi bil v vednem strahu, da se v družbi ne pokvari. Skrbel je tudi za dobro berilo, bil že od začetka naročnik »Bogoljubov«, katerega je prejemal pod skupnim zavitkom in razdeljeval. Bog je pa tudi blagoslovil njegovo prizadevanje. Vsa njegova družina je zgledna, ob očetovi smrti so vsi odrasli prejeli svete zakramente in starejša hčerka — druge so še premlade — pristopi vselej k sv. obhajilu, kadar se za očeta daruje sveta maša, kar se zgodi vsak teden. Bog daj pokojniku večno plačilo, milemu našemu narodu pa mnogo takih mož in očetov!

Ako vse okrog tebe pade, Marija ti ostane.

Težavna je pot človekova skozi življenje; resnično je, da potujemo skozi solzno dolino. Kakor široka reka se razliva po zemlji gorje v tisočeri oblikah. Trpeti mora pravični, kakor tudi grešnik. Skušnja pa uči, da morajo ravno izvoljeni največ trpeti. Sv. Terezija je nekoč pisala svoji dušni hčeri: »Hčerka moja, pomni, da plačuje božji Zveličar našo službo s trpljenjem in preskušnjami; to je pa tudi najboljše plačilo, ki nam pomaga, da si pridobimo ljubezen božjo.« V drugem pismu je pisala ta razsvetljena žena: »Čimbolj napredujem, tembolj prihajam do prepričanja, da Bog svoje prijatelje obiskuje s križi.« Ali moreš najti boljši dokaz za to, kakor trpljenje Kristusovo? V življenju nas pogostokrat vznemirjajo strahoviti

viharji in grozni trenotki, posebno ako Bog dopusti, da okušamo mrzloto, brezsrčnost, neusmiljenost, grenko obrekovanje, zaničevanje ljudi, satansko škodoželjnost in nezvestobo prijateljev ali takoimenovanih pobožnih. Ako se nam Bog skrije in nam odtegne notranjo tolažbo, tako da se čutimo zapuščene od Boga in vsega sveta; ali imamo kake besede, ki bi nesrečnežu dale nov pogum in tolažbo? Da, imamo jih! Eden najboljših in najblažjih pridigarjev na Francoskem, Bossuet, jih je izrekel: »Ako vse krog tebe pade, Marija ti ostane!« — Zares dragocene besede, ki so vredne da jih vdelamo v zlato, pa tudi resnične besede, tako resnične, kakor bi prišle iz ust božjih, saj jih 2000letna zgodovina jasno in glasno spričuje.

Te besede naj tolažijo one duše, ki so se po lastni krivdi pogreznile v prepad nesreče; Marija jim ostane; ona ne zapusti nobenega človeka, ki se z zaupanjem vanjo ozira in k njej kliče. Prehodi v duhu vesoljno zemljo in opazuj številna božja pota, kjer je Marija brezštevilnim bednim in nesrečnim pomaga in jim še pomaga. Beri številne zahvale Mariji po raznih časopisih. Bog je Marijo tako ustvaril, da se ji nikomur ni treba bati, ona je usmiljenje samo; Bog jej je dal tako usmiljeno Srce, da ne more nobenemu odreči pomoči, ki se zateče k njej, bodisi tudi največji hudobnež. Marija nas ljubi bolj, kakor nas ljubijo vsi angelji in svetniki, ljubi tisočkrat bolj, kakor najbolj ljubeča mati ljubi svoje otroke. Ona je kakor vsi svetniki —

delivka vseh božjih milosti in dobrot. V nje ne rokeje Bog položil vse. Zato jo zove sv. Cerkev: »Naše upanje«. Milijoni so že skusili to njeno moč, milijoni bodo še skusili, kako opravičeni so častni naslovi, ki jih daje sv. Cerkev Mariji: Pribežališče grešnikov, zdravje bolnikov, tolažnica žalostnih! Ako so naše potrebe in stiske še tako silne, zaupajmo, zatekajmo se k Mariji; edino, kar zahteva Marija je, zaupna molitev do nje in trdna volja, odpovedati se prostovoljnemu grehu. Vsi trpeči in stiskani si dobro zapomnimo prekrasne, tako tolažljive besede velikega Francoza:

»Ako vse krog tebe pade, Marija ti ostane!« Teotim.

Ako ne moreš spati.

Pokojni škof Egger iz Št. Gallen-a je nekoč prijatelju zaupno pripovedoval: »Ako ponoči ne morem spati, obiskujem v duhu razne cerkve svoje škofije in v vsaki na kratko počastim ljubega Jezusa v tabernaklu.« Daj, dragi bralec, posnemaj tudi ti tega pobožnega škofa! Ako ne moreš spati, obiskuj v duhu svojo faro ali kako drugo tebi drago cerkev; tvoj duh lahko pohiti tudi

v cerkev tvojega škofa ali v cerkev sv. Petra v Rimu; tako se lahko s škofom in papežem združiš v češčenju najsvetejšega Zakramenta. Priporočuj ob takih prilikah, ako ne moreš spati, Jezusu še posebno tiste, ki se bore s skušnjavami, ki trpe ali pa se nahajajo v smrtnih mukah; ne zabi tudi duš v vicah! Mnogo tolažbe boš imel, ako ravnaš po tem nasvetu.

Priobčil Teotim.

† Alojzij Vovk.

(P. H. B.)

Malemu številu Bogoljubovih bravcev je znano to ime. Hladno bodo šli čezenj. A jaz sem mu s tresočo roko spredaj postavil mrtvaški križec. Saj mi pravi, da je prenehalo biti prijateljsko srce, meni tako dragega Alojzija. Srce tako dobro, tako plemenito, pravo Alojzijevo srce. Zato je tako zgodaj zastalo, kakor njegovo.

Vrsto let sva delila vesele in žalostne ure dijaškega življenja. Zaupal mi je vse, zato lahko rečem, da je zastalo plemenito srce.

Sama sva sedela nekega dne v sobi. Ti, pravi, če ne boš drugim povedal, ti bom nekaj pokazal. Se razume, da ne. Vidno vesel je privlekel iz žepa vzprejemno knjižico tretjega reda. Čez leto, je dostavil, če Bog da, bom naredil obljubo. Želja se mu je spolnila, ko je komaj dosegel določeno starost. Redki so dijaki tretjeredniki, še redkejši taki, kakor je bil on.

Ob nedeljah in praznikih, ko smo bili drugi še v postelji, se je on že vrnil iz cerkve od sv. obhajila. Na poti v šolo ni nikdar

zamudil, da ne bi prej obiskal Jezusa v tabernakeljnu. Ob prostih popoldnevih, ko so drugi po mestu kolovratili, je on pred Najsvetejšim iskal razvedrila. Pri sv. maši streči mu je bilo vedno največje veselje. S kolikim navdušenjem je pozdravil ravno takrat vpeljane dijaške duhovne vaje. Medtem ko so bili drugi z mislimi že doma na počitnicah, je on pazljivo sledil govorom, si skrbno zapisoval važne resnice in jih med letom večkrat prebiral. Še kot četrtošolec se ni sramoval pri procesiji nositi bandera skozi mesto, dasi je vedel, da bo moral zato katero slišati. A on se zato ni brigal.

Prvotno je mislil iti v samostan. Skupaj sva napravila ta sklep. Jaz sem ga izvedel, on ga ni mogel z ozirom na stariše. Težko je pustil to misel, pa jo je iz hvaležnosti do starišev, ki so žrtvovali zanj vse svoje žulje.

Najina pota so se razdelila. Iz pisem, ki sem jih dobil od njega se vidi, kako ga je bolelo, ko je videl in slišal, da se tudi med gimnazijskim dijaštvom širi protiverski duh, z vsemi svojimi posledicami. Hrepeneče je želel, da bi se mu bilo skoro mogoče umakniti v bogoslovje. Ko se mu je želja uresničila, je bil ves srečen. Odslej je živel le za svoj poklic. Posameznosti mi niso znane, a

vem, da je podvojil svojo gorečnost.

Dospel je do cilja. V avgustu preteklega leta je pri Mariji na Brezjah opravil svojo prvo presv. daritev. Pozabljena je bila trnjeva pot, Miserere je izzvenel v Glorio. Pozabljeni so bili žulji in skrbi starišev. S solzami veselja so hiteli k vzvišeni slovesnosti novomašnika-sina. Takrat pač niso slutili, da bodo morali čez malo mesecev s solzami žalosti na pogreb. Dne 10. t. m. ga je Gospod po kratkem delovanju na Brezovici pri Ljubljani poklical iz svojega vinograda. Malo časa je živel pa je izpolnil veliko let, dopadla je namreč Gospodu njegova duša, zato jo je hitel izpeljati izmed hudobij.

Počivaj v miru, blagi Alojzij! Ko si mi pri odhodu v tujino razvil načrt svojega delovanja, si pač nisem mislil, da ti ga bo Bog tako hitro prekrižal. Toda čudna so pota njegove previdnosti, kdo na zemlji jih razume. Pri prvem mojem »Gloria« si mi stal ob strani. Bila sva srečna jaz in ti. Zapel si ga sam in jaz sem se s teboj radoval. A komaj je utihnil, že si nebeškega zapel. Prosi, da pridem za teboj! Prosi, naj On, ki je obrišal solze iz tvojih oči, jih obriše še tvojim užaljenim starišem!

Počivaj v miru!

„Stari pogan, spreobrne se!“

Iz življenja slavnega nemškega pesnika Götheja, katerega življenje ni bilo ravno hvalevredno, se sporoča tale znamenit dogodek. Ko je v neki hiši stanoval kot gost, so nad njegovo posteljo na steno obesili lepo sliko Kristusove glave, ki jo je naslikal slo-

veči slikar Dürer. Toda Göthe je prosil, naj odstranijo iz njegove sobe to sliko, češ, da moti njegov mir ter mu vedno kliče: »Stari pogan, spreobrne se!«

Mar li ne kliče križ ali kaka druga podoba Kristusova tudi tebi podobne besede? Teotim.

Slika Matere božje na Sveti gori.

(Dalje.)

Ali naj bi bila torej podoba kam »izginila« ob teh slovesnostih, ko je bilo navzočega na tisoče in tisoče ljudstva, In ko bi bila tudi Gyrova slika bodisi s Svete Gore ali pa iz Solkana izginila po kronanju leta 1717., moralo bi se vse-

kako na nji poznati, kje in kako sta bili kroni nad Marijino in nad glavo božjega Deteta pri-trjeni. Kroni leta 1716. podarjeni od gospe Ane Katarine pl. Selenburgove iz Ljubljane sta obe iz čistega zlata in sta tehtali 8 unč, t. j. pol funta

ali 28 dkg. Vanji je vdelano tudi 63 biserov, diamantov in drugih dragih kamenov, in so med njimi nekateri precej veliki. Da sta se mogli tako težki kroni dobro pritrditi, treba je bilo precej globoko v desko vrtati. Gyrova slika pa o tem ne kaže najmanjšega sledu, in torej ni mogoče, da bi bila kam izginila po kronanju. Kajpada se je Gyra s tem dokazom dejal v tesen precep. Ker si ni mogel iz njega pomagati, bil je tako drzen, da je rekel: če ne po kronanju, je pa milostna prvotna podoba »izginila« za časa kronanja! No, ta je pa še najlepša! Kdor ve, kako natančno je treba v Rim poročati zlasti o starosti kake čudežne slike, ki ima biti kronana, in da so morali fančiškani, tedanji varuhi svetišča, razun čudežev, ki so se na Sveti Gori godili, dokazati tudi, da je milostna podoba stara najmanj 100 let, temu pač ne bo šlo v glavo, zakaj bi se bila ravno takrat prvotna podoba odstranila in se zamenila z drugo novejšo, ki naj bi bila namesto one kronana! Ali naj bi se bilo to storilo morebiti zato, da bo kdaj neki puškar-starinar v Gorici svojo sliko kot »pristno in prvotno« razglašal in jo tem ložje in dražje prodal? Trditi kaj takega je že preneumno in je glede tega škoda le besedico izgubiti.

Glede kron boji le mimogrede povedano, da sta ti dve, ki se zdaj na milostni sliki vidita, iz kovine brez prave vrednosti. Prvotnih, dragocenih kron ne kaže sveti podobi nadevati, ker bi vse ložje kam »izginili«, kot pa milostna slika. Zato se hranita na posebno varnem kraju in se le redkokdaj komu pokažeta.

Da bi bila torej prvotna slika svetogorske Matere božje bodisi pred kronanjem, ob kronanju ali pozneje kam »izginila«, ta drzna trditev goriskega puškarja je zdaj docela izpodbita. — Našel se je neki gospod, ki ponuja Gyru 1000 kron, ako dokaže z dokumenti, »kako« bi bila slika v dobi od 28. januarja 1786. do 29. septembra 1793 izginila iz soltanse cerkve, in to objavi po časnikih. Drugih 1000 kron pa dobi tisti, ki more z listinami dokazati, da je bila prvotna podoba svetogorske Matere božje kdaj z drugo zamenjana. Radovedni smo, kdaj se kdo oglasi. Pa bo najbrž še grozdje prekislo.

Ker je Gyra s svojo smelo trditvijo, da bi bila milostna podoba svetogorska kdaj kam »izginila«, popolnoma pogorel, lotil se je druge zvižaje. Jel je zopet poudarjati, da je iz izvestnih listin razvidno, da je patriarh Grigori leta 1544. podaril svetogorski cerkvi podobo Matere božje slikano na cedrovino, kakor je njegova, ta

pa, ki je na Sveti Gori, da je slikana na platno, in le-to napeto na les, in da torej ne more biti prvotna. Prav oblastno vpraša v italijanskem dnevniku: je li svetogorska podoba slikana na les ali na platno? Na to, pravi, zahtevam kategoričnega odgovora!

Komur je znano, kako visoko je v oltarju postavljena svetogorska čudežna podoba, da je vsled starosti, prahu in sopare že močno zatemnela in da je iz cerkve ni moči natančno ogledati, vprašal bo radovedno: Kako more Gyra trditi, da je podoba slikana na platno? Temu odgovorimo: morebiti je kdo Gyru in še komu drugemu v preveliki postrežljivosti držal lestvo, da si je mogel sliko nad tabernakljem bolj od blizu ogledati. V bližini je res podoba videti nekako raskava in je mestoma že kak košček od deske odstopil. Ali zelo bi se motil, kdor bi te kosce imel za platno. V 15. in 16. stoletju so na les slikali tako, da so napravili prej neko plast iz krede (a crayon), in šele potem začeli slikati. Kar je tedaj na sliki odstopilo, ni platno, ampak kreda in barva. To je torej Gyra imel za platno in na vse strani trobil, da je milostna podoba slikana na platno in ne na les, kakoršno je patriarh leta 1544. svetišču podaril.

S tem je očitvidno hotel svetogorski podobi odreči veljavo prvotnosti in jo svoji prioriti, pa se mu je tudi ta poizkus popolnoma ponesrečil. Teh osem let, odkar je varstvo svetišča zopet izročeno frančiškantom, se še nikdar sv. podoba ni vzela iz trona, in to tudi ni tako lahko, ker je močno zapažen. To se je v navzočnosti nekega strokovnjaka zgodilo še-le letos na novo leto. Zanesla se je v zakristijo in se vsestransko natančno ogledala, ali o platnu nobenega sledu! — Storilo se je še več. Tisti dan pred svečnico je preč. knezonadškofijski ordinarijat poslal na Sveto Goro posebno komisijo, ki naj bi sliko preiskala, in je bil povabljen tudi puškar Gyra, ki se je tako s svojimi lastnimi očmi prepričal, da na vsi sliki ni niti vlakenca platna! S tem se mu je menda za vselej sapa zaprla. To je bil zanj hud, a zaslužen udarec!

Kako je pa Gyra postal lastnik slike, o kateri je trdil, da je prvotna in avtentična? O tem je mož previdno in modro molčal. Vendar se je po raznih ovinkih zvedelo, da je bila prejšnja ujena lastnica ga. Eliza pl. Mulič rođ. Mihelič. Na podlagi njenih izjav se je 19. januarja t. l. v kn. nadškofijski pisarni sestavil zapisnik, iz katerega je razvidno, kako je slika prišla v last Gyrovo. Gospa je izpovedala to-le: »Meni je ta slika

dobro znana, saj sem jo jaz sama Gyru prodala meseca junija 1903. Prišel je v moje stanovanje in me prosil, da naj mu med drugim odstopim tudi to sliko. O tem nisem hotela nič slišati, pa ker je le pritiskal, sem se odločila mu jo prodati, česar sem se pozneje kesala. Podedovala sem to sliko po svojem očetu Ivanu Mihelič, ki je umrl 22. aprila 1882. Oče mi je večkrat pravil, da jo je dobil v dar od svetogorskega vodja g. Rutarja za razne svetišču storjene usluge. (Mihelič je bil svetogorski cerkveni klju-

čar.) Oče mi je tudi večkrat rekel, da slika nima umetniške vrednosti in da jo je slikala neka nuna. Nikdar pa ni govoril o tem, da bi bila ta podoba kdaj na Sveti Gori. Zdi se mi tudi, da sem slišala od njega samega, da se je ta podoba hranila že pri mojem dedu, ki je bil neki tudi svetogorski cerkveni ključar. Kar sem govorila, sem pripravljena s prisego potrditi. — Iz te izjave je razvidno, odkod je Gyra sliko dobil in da je bila nekdanja lastnina svetogorskega svetišča. (Dalje prihodnjič.)

Šola krščanske popolnosti.

(Dalje.)

Izpraševanje vesti.

V šoli se ne le poučuje, ampak tudi izprašuje. In ker smo že enkrat v šoli popolnosti, pa ne zameri, dragi bravec, če danes nekoliko potrkam na tvojo vest in te vprašam — seveda tako, da najinega razgovora nobeden ne bo slišal — kako si kaj izpolnjeval, kar je »Bogoljub« dosedaj učil o popolnosti. Kako je s tvojo trdnostjo, popolnost doseči? Ali sta se že zmenila s kakšnim dušnim vodnikom, kako boš nastopil pot popolnosti? Ali imaš že kako dobro duhovno knjigo, kjer večkrat kaj bereš: pomalem, pa premišljevano? In kako je s premišljevanjem? Ali se boš dal posekati od Janeza Bogoljuba z Martinovega vrha? Ali bi ne bilo tvoje življenje čisto drugačno, res življenje, polno zanimivih menjav in tihe, pa velike dušne sreče, ne tako leno, prazno in mrtvo, če bi sprejel v program svojega življenja kot prvo točko ta-le sklep: »Naj bo, kar če — popolnost hočem doseči!«

Ne vem sicer, kaj ti vest na ta vprašanja odgovarja, to pa le vem, kaj se je zdaj-le pri teh vprašanjih v tvojem srcu godilo. Kdorkoli si namreč stavimo resno vprašanje, smo li to ali ono, kar bi bili morali storiti, ali vsaj lahko storili, tudi v resnici izpolnili, tedaj pa zagomezi v našem srcu, kakor če se mravljišča dotakneš. Sveti Pavel pravi enkrat, da se tedaj »misli med seboj

ali tožijo ali tudi izgovarjajo«. (Rimlj. 2. 15.). In ker so ravno taka-le vprašanja, ki jih stavimo svoji vesti, ker so ravno take-le medsebojne tožbe, taki-le medsebojni zagovori naših misli — kratko imenujemo to izpraševanje vesti — v dosego popolnosti največje imenitnosti, se hočemo danes o tej važni vaji nekaj natančneje poučiti.

Ali je res ta vaja tolikega pomena? — Res! Poslušaj!

1. Prizadevati si za popolnost, se ne pravi nič drugega, kakor premagovati slaba nagnjenja, uporno neredno samoljubje naše-ga srca.

In kako polno je naše srce tega samoljubja, kako vse prepleteno in preraščeno od najrazličnejših strasti!

Kakor sovražna dežela je, kjer se za varnimi okopi in utrdkami skriva zviti sovražnik. A ne samo zviti, tudi močan. Kdorkoli je že katerikrat poskusil prav zvesto Bogu služiti, ve to iz lastne skušnje. Kolikega napora je včasih treba, da se človek premaga celo v malenkostnih stvareh! Torej boj in vojska je prizadevanje za popolnost.

Ali v vsaki vojski je glavna stvar, da vojskovodja kolikor moč dobro ve za sovražnika. Pravi vojskovodja vam bo natančno vedel povedati, koliko vojakov ima sovražnik, koliko pešcev, koliko konjиков, koliko topov, kje in kod ima vse to razpostav-

ljeno, v kakšnih utrdbah se skriva, od katere strani in kedar ga hoče napasti, po kakšnih potih se mu pride najlažje do živega, kako mu je priti za hrbet, kako ga je lahko prijeto od strani itd. Ko je leta 1870 Prus šel nad Francoza, ga je menda posebno zaradi tega tako sijajno premagal, ker je za vse take in podobne reči prav dobro vedel, Francoz pa za Prusa ne. Tudi Japonci so posebno zavoljo tega Ruse tako naklestili, ker so po svojih ogleduhih čisto dobro vedeli za vse slabe strani ruske vojske in od tiste strani in takrat udarili nanjo, kjer in kedar se je dala najlažje razbiti.

Na svetu tako je tudi v vojski proti grehu, v boju za krščansko popolnost. Če ne bomo svojega srca večkrat študirali, če ne bomo preiskovali, kedar, kolikokrat, zakaj, na kakšen način so nas slaba nagnjenja premagala: če si ne bomo vesti izpraševali, ne bomo nikdar zmagovavci, vedno le zmaganci svojega srca. Po navadi se bomo šele takrat zavedli, da bi se bili morali vojskovati, ko smo že premagani, ko je že prepozno, ali pa takrat, ko so nas slaba nagnjenja že vsa prevzela in navdala, torej ko je po navadi tudi že prepozno.

Če si bolan, zakaj zaupaš zdravniku? Ne res, štiri leta ali pa še več se je moral učiti, kako je človeško telo sestavljeno, za vsako koščico ti bo vedel po legi in po imenu, kako se kri pretaka, kod in kako so razpeljane žile in kite, na živih in mrtvih je študiral, kako nastanejo bolezni, kakšne trave in rože jih preženejo, kaj škoduje bolniku in kaj mu pomaga na noge. — Glej, bolno je tudi tvoje srce: izvirni grehi ga je bil ranil in zastrupil. Ozdraviti ga boš znal le tedaj, če ga boš skozi in skozi preštudiral — z izpraševanjem vesti!

2. Še drugega sovražnika imamo, hudobnega duha. Vedno nam je za petami. Njegov namen je, človeka spraviti v večno pogubo; ali če bi tudi vedel, da se mu to pri kakšnem človeku ne bo nikdar posrečilo: da človeka le od popolne ljubezni do Boga odvrne, pa je zadovoljen ta zakleti sovražnik večnega Boga. In hudoba je zviti, zapeljivec in lažnjivec prve vrste. On

pozna vse take slabe strani tvojega srca. Iz vsega dosedanjega vojskovanja s človeškim rodom — vojskuje se torej že vsaj 4000 let — in iz vojskovanja s teboj ve čisto dobro, od katere strani te mu je treba napasti, da te v greh pahne. O koliko zmag nad hudobnim duhom bi lahko šteli, če bi se iz dosedanjih bojev, zmag in porazov znali učiti, kako se nam je treba zmagovalno boriti. Tega te pa uči zopet — izpraševanje vesti.

3. Tako so se vojskovali svetniki. Že izza prvih časov krščanstva se nam neprenehoma priporoča ta vaja. Cerkveni očetje, kakor sveti Bazilij, sveti Zlatoust, sveti Avguštin, sveti Gregorij in drugi, vedno iznova povdarjajo, kako potrebno da je izpraševanje vesti.

Ali kaj pravim: cerkveni očetje? Že grški in latinski modrijani — torej pogani — so si vest izpraševali. In če bi to-le brali učenci, kaj šele profesorji naših latinskih šol, pa koliko stave, da bodo začeli s to — klasično vajo? Modrijan Pitagora jo je menda prvi uvel med svojim učenci. Torej akademično občinstvo — autòs éfa! In za Pitagorom jo primahajo sam oče, Cicero in se pohvalijo: »Po pitagorejski navadi vsak večer še enkrat premislim, kaj sem čez dan govoril, slišal, delal.« In veliki, a nesrečni Nero-nov učitelj, Seneka, piše: »Ko ugasne dnevnaluč in žena utihne« — revček! prav zgovorno je moral imeti — »pregledam v mislih ves dan in grem še enkrat nazaj mimo svojih dejanj in besedi. Ničesar si ne prikrivam, ničesar ne prezrem.« In ko je tako pustil stopiti ves dan še enkrat pred sodnji stol svoje vesti, pravi, da sam sebi reče: »Glej, da tega ne storiš več! Za enkrat ti odpustim!«

Če so pogani tako delali, da bi ob borni svetilki človeške pameti pridobili več in več resnice, in mogli kolikor toliko živeti po njej, kaj pa mi, ki nam sije nebeška luč svete vere, in ki smo poklicani, da smo božji otroci, ne samo po imenu, tudi po resnici. (1. Jan. 3. 1.)?

Posluži se torej rad tega neprecenljivega sredstva v pridobitev popolnosti, in sicer na sledeči način:

1. Opravljaj to preimenitno vajo vsak večer. Teda! se najprej postavi v duhu, kakor pri premišljevanju, v božjo pričujočnost. Moli Boga, spomni se dobrot, ki si jih ta dan od njega prejel, in ga kolikor moreš pristrčno zanje zahvali. Čimbolj boš spoznal, kako dobrotljiv je Bog do tebe, tembolj boš tudi razvidel, kako črno nehvaležen si bil do njega, ker si ga razžalil.

2. Prosi Boga, da ti razsvetli um in pamet. Po izvirnem grehu ni samo srce ranjeno in bolno, tudi razum je izgubil veliko svoje prvotne bistrovidnosti, posebno glede božjih reči. Čim več nebeške luči ti torej posije v temno duha, tembolj boš spoznal kaj in kako.

3. Potem pa si v est dobro izprašaj. Premisli, s kakšnimi mislimi, željami, besedami, dejanji in opuščanji si ta dan prekršil sveto večno božjo postavo? In kako pa, da si padel v te grehe in napake? Ali je bila temu kriva razmišljenost, ali pa si delal greh hoté in vedé? Na kakšen način pa si zabredel v greh? Se-li nisi ogibal priložnosti? Se-li nisi poslužil že prej odločenih pripomočkov? Morebiti se zjutraj nisi nič ali pa zelo malo Bogu priporočil, da bi te greha obvaroval? Morebiti te je hudobni duh že neka časa sem spravljial v male grehe, te tako oslabil in naposled strmoglavil v smrtni greh?

4. Ko imaš tako vse skupaj, potem pa obudi nad vsem kolikor moč popolno obžalovanje. In zakaj?

Prvič pogori vsa ta grešna šara v takem obžalovanju, kakor če bi se povese slame ali šibja na ogenj vrgel. In če bi imel celo smrtne grehe na duši, če le obudiš popolno obžalovanje s trdnim sklepom, da se jih ob prvi priliki izpoveš, pa so tudi ti odpuščeni.

Drugič pa te bo tako najprej minila navezanost na greh in ljubezen do njega. Namestu tega te bodeta navdala stud nad grehom in ljubezen do nasprotne čednosti.

Tretjič pa vsakikrat s popolnim obžalovanjem oblije nova nebeška lepota —

posvečujoča milost božja ji pravimo drugače — tvojo dušo; jasnejše bo spoznala tvoja pamet, kaj je prav in kaj ni, in nova moč zoper grehi in skušnjavo se ti bo vlila v voljo in srce.

5. Nazadnje pa trdno skleni, v te in te grehe nič več pasti, posebe paziti ob tej in tej priliki, ki se bo nudila jutri, pojutrišnjem itd., toliko in toliko, to in to več moliti, da imaš več moči zoper skušnjavo, če te zopet napade.

Dobro je tudi, da si sam naložiš kakšno primerno pokoro za storjene grehe in napake, seveda po pameti in najbolje pod nadzorstvom dušnega vodnika.

Naposled skleni vse z očenašem in češčenomarijo, da ti Bog dá, trdne sklepe tudi izpolniti. Vedno imajo namreč Kristusove besede: »Brez mene ne morete nič opraviti« (Jan. 15. 5.) svojo neizpremenljivo veljavo.

To je torej izpraševanje vesti; tako se opravlja in take sadove rodi. Ene koristi, ki jo imamo od tega, še nismo omenili: vedno p o n i ž n e j š i bomo postali, ponižnost pa je zopet med prvimi pogoji popolnosti. Zakaj tupatam toliko nezdrave, črvice, navidezne pobožnosti, ki nima nič ali pa tako malo ljubeznjivosti, da je pobožnost videti nemila, odurna? Ne! Pobožnost, p r a v a seveda, ni odurna, ampak neizmerno ljubeznjiva, odurni in nemili so velikokrat le ljudje, ki se štejejo, da so pobožni, pa niso! In zakaj ne? Ali ne vedo za to izpraševanje vesti, ali se ne znajo izpraševati, ali se pa ne marajo. Ne marajo se pa zato ne, ker bi potem morali videti, da vendar niso taki, kakor si domišljejo. Napuh ni namreč prav nič trden v glavi, dasi jo nosi zelo pokoncu; strašno rahlih živcev je in kar zavrti se mu, če mora pogledati v prepad svoje dušne revščine. Ti pa ne tako, dragi bogoljub! Neustrašeno, z orlovim očesom poglej in preglej bedo svoje ranjene duše — z dobrim izpraševanjem vesti, in po pameti, previdno in potrpežljivo zdravi svoje srce. Kolikoršna bo čistost in lepota tvojega srca, prav tako lepa, ne več ne mani, bodo enkrat tvoja nebesa.

Dr. Ant. Zdešar.

Kraljestvo „vzhajajočega solnca“.

(Dalje.)

Po preteku enega leta se je sv. Frančišek ločil od prve katoliške občine ter sklenil iti na cesarjev dvor oznanjat Kristusa. 1550. leta je nastopil nevarno in dolgo pot proti glavnemu mestu japonske države. Spotoma je ustanavljal krščanske občine ter podučeval ljudstvo o veri Kristusovi. V sredi najhujše zime je prišel svetnik do cesarskega dvora, kjer pa radi vojskinih časov ni mogel oznanovati krščanstva. Zato je obiskal kraljevi dvor na otoku Kuisiu, kjer so ga japonski plemenitaši sprejeli z veliko slovesnostjo. Tu je Frančišek v petdnevem javnem razgovoru z japonskimi duhovniki popolnoma dokazal nesmiselnost in neresničnost malikovaške vere ter poganskih bogov.

V tem boju je Ksaverij izprevidel, da morejo na Japonskem le zelo čednostni in učenimi misijonarji s pridom oznanjati krščanstvo; zato se je vrnil 1551. leta v Indijo, da si tamkaj sam izbere sposobnih in pobožnih misijonarjev za japonsko ljudstvo. Toda že leto pozneje, dne 2. decembra leta 1552. je poklical Gospod k sebi svojega zvestega hlapca.

Sobratje Frančiškovi so neumorno nadaljevali započeto delo. Krščanstvo se je zelo hitro širilo med poganskimi Japonci, in zdelo se je, da bo Japonska v kratkem popolnoma katoliška. Mnogo uglednih knezov in učenjakov se je izpreobrnilo in cesar Nobunaga sam je zelo pospeševal razširjanje katoliške vere. Kmalu je bilo blizu dva milijona vernikov. Leta 1582. so poslali Japonci pod vodstvom nekega princa poslanstvo do sv. očeta, da se mu pokloni. Silno slovesno so jih sprejemali po vseh španskih in italijanskih dvorih ter slednjič v Rimu samem. Toda še

predno se je vrnilo poslanstvo v svojo domovino, je prišla poskušnja nad japonske kristijane: začelo se je kruto preganjanje, ki sicer ni popolnoma uničilo krščanstva, a mu vendar toliko škodovalo, da je skozi 300 let skoro popolnoma zamrlo krščansko življenje na Japonskem.

Posebno so japonskim kristijanom zamerali njihovo veliko ljubezen do sv. čistosti, katera je bila nekaterim poganom silno neljuba. Leta 1587. se je začelo preganjanje; najprvo so izgnali 120 jezuitov, ki so pa ubogali le navidezno, v resnici pa so se preoblekli in tako dalje delovali. Ko pa se je leta 1596. poveljnik neke španske ladje silno bahal nasproti japonskemu cesarju, da za misijonarji pride še cela španska vojska v deželo, je bil ta silno razkačen. Zato je dal takoj pet redovnikov in petnajst drugih kristjanov vreči v ječo ter naposled križati. Pa to je bila le predigra velikanskega preganjanja, ki se je začelo leta 1614. in ki je potem trajalo s presledki skoro do preteklega stoletja. Morili in mučili so kristjane na vse načine, ki si jih more izmisliti satan. Pomorili so tako vse misijonarje, ki so delovali med Japonci ter navduševali svoje verne k srčnosti. Zadnja misijonarja (kolikor nam je znano), dva patra jezuita, sta leta 1643. prejela mučeniško krono.

In od tedaj se ni čulo nič več o japonski cerkvi. Pač je stopil včasih kak goreč misijonar na ladjo ter se odpeljal na Japonsko potrjevati krščanske brate v veri Kristusovi in poganom oznanjati besedo Nazarenca, a vrnil se ni nihče in tudi poročila ni bilo. Okrog leta 1860. šele so pričeli misijonarji zopet redno delovati. Od starih kristijanov jih je ostalo

le še kakih dvajset tisoč (od dveh milijonov) a še ti niso hoteli stopiti v zvezo z novodošli misijonarji in si krst še vedno delé sami med seboj. Druga poročila pa zopet pripovedujejo, da se jih je veliko združilo s Cerkvijo, pa so šele potem stopili v zvezo s katoliškimi misijonarji, ko so jih ti zagotovili, da res časté Marijo, da so v zvezi z rimskim papežem in da so neoženjeni; kajti na teh znamenjih — tako so jih naučili nasledniki sv. Frančiška Ksaverja — bodo spoznali katoliške duhovnike.

Sedaj je na Japonskem dvestotisoč kristijanov, od katerih je pa samo šestdeset-tisoč katoličanov.

Katoliška vera pridobiva na Japonskem vedno več tal in uživa med Japonci tudi največje spoštovanje. Saj je znan dogodek, ko so se japonski učenjaki in drugi ugledni Ja-

ponci v slučaju, da sprejme japonsko ljudstvo kako krščansko vero, odločili za katoliško. Vendar je razširjanju katoličanstva na Japonskem velika ovira obča brezvernost in verska nebrižnost, ki se zlasti zadnji čas vedno hujše širi med japonskimi dijaki. Vedno pogostejši samoumori mladih ljudi pričujejo, da je ostalo njihovo srce popolnoma prazno in namen njihovega življenja ničev, ko so bili zavrgli vero v bogove, a je niso nadomestili z večno resnico, ki je Kristus. Da bi ustavili vsaj nekoliko to gibanje med japonskimi dijaki, ki tirajo s svojim brezverstvom ljudstvo v prepad, so sklenili katoličani ustanoviti katoliško japonsko univerzo v Tokiu, glavnem mestu japonske države. Seveda je za to treba veliko sredstev in vsakdo stori veliko dobro delo, kdor le nekoliko pripomore k uresničenju tega načrta.

F. Z.

Kako me je lurška Gospa ozdravila.

Obljubila sem Lurški Mariji meseca aprila lanskega leta, ako me ozdravi od moje dolgotrajne in hude bolezni, da se jej bom med drugimi obljubami, katere sem storila, zahvalila tudi očitno v »Bogoljubu«. Marija je uslišala mojo prošnjo ter mi dala ljubo zdravje. Zatorej prosim tebe, dragi »Bogoljub«, kateri vedno širiš čast Marijino med nami, sprejmi tudi moje vrstice v svoje cenjene predale, katere polagam, v zahvalo in čast Mariji »zdravju bolnikov«.

Bolna sem bila že 16 let, to je ravno polovico mojega dosedanjega življenja. Pred 16 leti sem se enkrat z grabljami sunila v želodec; od tedaj nisem bila več zdrava. Zdravnik mi je tedaj rekel, da se mi je sesedla kri v želodcu. Dal mi je zdravila, katera so mi olajšala v začetku bolezni, toda ozdravela nisem. Koliko sem še celo vrsto let potem, ko se mi je bolezen vedno hujšala, iskala zdravja pri zdravnikih, toda našla ga nisem.

5 let sem me je pa še glava tako bolela, da sem se bala v resnici, da pridem ob pamet. Vsa zdravila mi niso nič pomagala. Sem hodila k zdravnikom, kuhala vsakovrstne rože in pila čaj, se veliko knajpala, toda vse zastonj, moj glavobol je bil tako silen, da nisem smela na solnce, nobene vročine nisem mogla prestati, sicer mi je

hotelo razgnati glavo. Govoriti nisem smela, tudi pol kozarca vina je bilo preveč, da bi ga izpila. Kri mi je tako silila v glavo, da nisem mogla ne gledati, ne pisati ali brati, ne da bi me hudo ne bolela glava.

Tako je šlo skozi pet let, glava me je bolela skoraj vsak dan. To pa tako, da sem morala večkrat ležati. Ker je bila tako glava razbolena, se mi je naredil v laseh hud lišaj; dvakrat so mi šli lasje iz glave. Toda to še ni bilo vse. Bilo je tako, da je ena bolezen drugi roko podajala. Na črevesu se mi je delal kot fižol velik tur, a se ni gnojil; bil je pa tako boleč, da tega ne morem popisati; sedeti nisem mogla radi bolečin. Jako sem bila žalostna sama sebe, ker se nisem mogla pozdraviti; mislila sem, kaj da bi vendar storila, da bi se pozdravila. Tedaj pa so se začeli pripravljati romarji za Lurd. »Domoljub« je priporočal vsem, posebno pa romarijem, da naj si kupijo knjige »Lurška Mati božja« in »Lurške čudeže«. Kupila sem jih tudi jaz in pridno prebirala. Močno me je ganilo branje o lurških čudežih. Pri tem se me je polastila misel, da bi tudi mene Lurška Mati božja lahko pozdravila; ta misel je rasla v meni vedno bolj in bolj; vse rože in zdravila sem vrgla proč. Mož mi je rekel, zakaj si pa vrgla stran, saj boš še rabila, jaz pa

mu odvrnem: Ne, nič več! mene bo pozdravila Lurška Gospa. S tem prepričanjem, da me Lurška Gospa ozdravi, šla sem 10. aprila l. l. v škofijsko župnišče po lurško vodo. Rada bi je imela celo steklenico, a dotična ženska mi je rekla, da je ravno sedaj nima; če je pa velika sila, je da nekaj kapljic, ako imam pri sebi kaj steklenice. Jaz pa nisem imela nič steklenice, to jej povem, potem pa še ob kratkem razložim svojo bolezen. Povem ji, kako silno da me boli glava. Ona pravi, saj ste vsi rudeči, da kar gori iz vas, čakajte, dostavi, in mi naliže v mali kozarček za en požirek lurške vode. Jaz vzamem dotično vodo in vzdihnem k Mariji iz dna srca o ljuba Lurška Mati božja! ter izpijem vodo, katera me je v želodcu pogrela tako, da sem se kar čudila. Šla sem tedaj domu brez vode. Tisti dan me je še bolela glava, ali ne tako hudo. Ko pa drugo jutro vstanem, ne čutim v glavi nobenih bolečin več. Ves čas od tedaj me še enkrat ni bolela glava tako hudo, kakor me je pred dan na dan. Ko sem pa po večkratnem vprašanju, dobila vendar eno steklenico vode, izgubila sem polagoma vse prej naštete bolezni. Opravljala sem z domačimi devetdnevnico in se priporočila še nekaterim v molitev, med drugimi tudi svojemu spovedniku, ki so šli v Lurd. Kakor že rečeno, so polagoma minule še ostale bolezni. Seveda sem po opravljeni devetdnevnici še vedno molila in zraven rabila lurško vodo. Na želodec sem devala brisačo, zmočeno v lurški vodi. Izginile so težave iz želodca, preje nisem mogla jesti, sedaj pa lahko uživam. — Lišaj na glavi je minul, ko sem izmivala glavo z vodo, v kateri je bilo nekaj lurške vode. Da sem pa v resnici ozdravela, priča je to, da ne potrebujem nikakih zdravil. Preje sem morala vedno za želodec in druge bolezni kuhati in piti vsakovrstne čaje, od tedaj pa še nisem pokusila nikakih zdravil, in vendar se počutim dobro da, tako dobro, kakor se že nisem počutila celih 16 let. Le tisti ve, koliko milosti mi je naklonila Marija, ko mi je dala — zdravje, kateri je kdaj bolehal celo vrsto let.

Tebi pa, o Marija, nebeška zdravnica lurška, kličem iz dna svojega hvaležnega srca: čast in hvala, slava in zahvala naj Ti bo zdaj in vekomaj za meni podarjeno telesno zdravje! Na Selu pri Ljubljani, 4. decembra 1908.

Ivana Vrajc, soproga kovača.

Dodatek uredništva: Naj najde izmed mnogih tukaj prostor ta zahvala, da si prihaja nekoliko pozno. Všeč mi je ta zahvala, ker se ozdravljenka podpiše s polnim imenom in krajem svo-

jega bivanja. Niso mi pa všeč one »zahvale«, pri katerih si človek ne upa povedati svojega imena, pa niti kraja, iz katerega je. Taka zahvala je Bogu in Mariji v malo čast. Glavna stvar, bolj kakor natančno popisovanje bolezni, pri zahvali je, da človek s svojim imenom pred vsem svetom spričuje, da je prejel izredno dobroto od Boga.

Tako obširnih »zahval« veliko ne moremo prinašati, ker bi nam preveč prostora vzelo, ko bi ga hoteli napolniti z večkratnim popisovanjem človeških rev in nadlog, katerih je svet prepoln. Torej le ena ali druga zahvala bolj obširno, če je kaj bolj posebnega, v dokaz, da je taka izredna pomoč res mogoča. — Pri drugih pa naj zadostuje samo ime in kraj. Na to polagamo glavno važnost. To je j a v n a zahvala. Kdor si ne upa z imenom na dan, naj se kar lepo sam zase Bogu zahvali.

Lurška Mati božja pomaga.

Več slučajev pomoči po lurški Devici vsled rabljenja lurške vode.

1. Ko sem se vrnil s svojega prvega lurškega potovanja 1907., me je mnogo faranov prosilo za lurško vodo. Tisto leto sta dosegla pomoč dva. Neki star mož, Rok Toplišek, ni mogel že pet let prav nič ležati na desni strani. Ko je začel rabiti lurško vodo, mu je bolezen popolnoma izginila, tako da more sedaj lahko in brez ovire ležati na prej bolni strani.

2. Pravo čudo je ozdravljenje malega otroka Alojzija Šumič, ki je imel sprvega oslovski kašelj dva meseca, pozneje pa so ga prijemali tako hudi krči, da mu je po več minut popolnoma zaprlo sapo. Ko je prišel k nekemu bolniku g. dr. Sluga iz Kraljevca na Hrvaškem, je nesla mati tudi to dete k njemu. Ravno takrat ga je krč tako hudo prijel, da je otroku popolnoma sapo zaprlo. Gospod doktor je vzel uro v roko ter štel minute. Ko je odšel pet minut, pravi: »Otrok je mrtev, saj nič ne diše«. Mati, ki je poznala otrokovo bolezen, pravi: »Zdaj še ni mrtev. Mu bo kmalu odnehalo«. In res. Ko je minulo sedem minut, je otrok zazdehnul in zajokal. G. doktor pravi: »Že 35 let službujem, pa takega slučaja še nisem doživel v celi svoji praksi«. To stanje je trajalo in se ponavljalo pri otroku skozi devet mesecev. Tudi mati tega otroka je dobila 1907. od mene lurške vode, katere mu je dala kakih desetkrat ob napadih po nekoliko kapljic, katerih otrok niti povžiti ni mogel, dokler ni prišel k sapi, a kmalu je popolnoma okreval. Sedaj je prav čil in čvrst.

3. Po vrnitvi iz Lurda ob slovenskem jubilejnim romanu 1908, sem dal lurške vode tudi za štiriletno, na očeh bolno Karolino Kozole. Do takrat ni mogel noben zdravnik in nobeno zdravilo pomagati, kakor hitro pa je deklica rabila

lurško vodo, je bolezen koj izginila. Karolinica je sedaj trajno zdrava.

Za vse te slučaje izreka v imenu ozdravljenih, oziroma staršev, očitno zahvalo naši ljubi lurški Gospej lurški romar: župnik Alojzij Šoba.

Cerkveni razgled.

Po svetu.

Mrtva roka. Do konca meseca marca je došlo sv. očetu Piju X. za potrebne reveže v potresnem ozemlju siciliskem skoraj šest milijonov frankov.

Ustanove duhovnikov v Avstriji. Nasprotniki katoliške cerkve kaj radi trosijo grdo in obrabljeno laž, kakor da bi bili duhovniki sovražni vedi in znanosti. Nov dokaz za to obrekovanje nam podaja seznam ustanov ali štipendij, ki so jih zapustili duhovniki v prid raznim dijakom. V našem cesarstvu uživa 1943 dijakov duhovske ustanove, ki znašajo letnih 463.336 kron obresti. Glavnica za te ustanove znaša 12 milijonov, 584 tisoč, 602 kroni. Samo na Kranjskem je 137 študentov, ki imajo duhovske ustanove; letna podpora iz teh ustanov znaša 19.304 K. Na Štajarskem je takih ustanov 121, obresti 32.680 kron, na Goriškem, na Primorskem in v Istri 118, obresti 27.320 K.

Naslov sv. očeta. Ni ga vladarja na svetu, ki bi imel pravico do več naslovov, kakor papež. Pravi naslov, ki se ga pa sv. oče nikdar ne poslužuje, se glasi: »Rimski škof, naslednik sv. Petra, najvišji škof vesoline cerkve, patrijarh, primas Italije, nadškof in metropolit rimske provincije, suveren (samostojni lastnik) posestev svete rimske cerkve.«

V resnici se pa papež podpisuje na vseh važnih listinah samo s pridevkom: Servus servorum Dei (služabnik služabnikov božjih) ali pa: Škof katoliške cerkve.

Novo galerijo slik so otvorili v Vatikanu dne 28. marca vpricho sv. očeta, kardinalov in diplomatskih zastopnikov. Za to novo zbirko je bilo odločenih 250 slik iz vatikanske knjižnice in iz zasebnih soban papeževih. Cerkev je vedno pospeševala lepo umetnost, to dokazuje tudi ta nova dvorana slik; pospeševala pa jo je zato,

ker tudi umetnost oznanjuje slavo in lepoto božjo.

Sežiganje mrličev v Avstriji je vsled razjasnila upravnega sodišča postavno prepovedano. Umevno je, da je po cerkvenih postavah ravnotako nedovoljeno in grešno.

Veliki knez ruski — menih. Veliki knez Demetrij Konstantinovič, bližnji sorodnik ruskega carja, se je odločil, da stopi v samostan grško-pravoslavne cerkve in da se odpove vsem stanovskim pravicam. Star je 40 let in je bil ruski general.

Branje slabih časopisov — pridržan greh. Škof v francoskem mestu Nancy, Turinaz, je dal oznaniti po vsej svoji škofiji, da je odslej ondi redno branje slabih knjig in časnikov škofu pridržan greh. Med slabe časopise je prištevati take, ki napadajo vero in nramnost.

600-letnica. Letos bi lahko obhajali 600-letnico, odkar so v navadi cerkvene ure v zvonikih. Milan je bilo prvo mesto, ki se je ponašalo z uro v zvoniku cerkve sv. Evstahija že leta 1309. Pesnik Dante sam omenja večkrat ta znameniti dogodek.

Za škofa v Clevelandu (Severna Amerika) je bil imenovan duhovni voditelj severoameriškega zavoda v Rimu, mil. g. Jan. Farelly. Pri našamo to novico zato, ker je tudi mnogo Slovencev v njegovi škofiji.

Nekdaj ponosna Messina ima sedaj po potresu samo okrog 2500 pravih prebivalcev. Ker nimajo nobene cerkve, zato je predložil škof messinski sv. očetu več načrtov za zidavo nove stolnice.

Mož, ki zasluži priznanje, je bil pred nedavnim umrl grof Alfred Hompesch. Vodil je 16 let čez sto katoliških poslancev broječo jednoto v nemškem državnem zboru. Pokojnik je bil prepričan, globokoveren katoličan, ki je tudi v de-

janju izvrševal, kar velevala katoliško prepričanje in naša sv. vera. Z vso vestnostjo je prejemal sv. zakramente in se je udeleževal sv. maše; pri tem pa je bil zmerom veselega značaja, živahne narave, šaljiv in dovtipen. Ko ga je lani nekoliko opomnila kap, se je izrazil: »To je prvo znamenje, da bo treba stopiti v vlak proti večnosti«. Šegavost ga še ob smrtni uri ni zapustila. Preden je izdihnil, je baje rekel: »Zaključujem seio«.

Še ena izprememba, ki se tiče volitve novega papeža. Že zadnjič smo omenjali, da so sedanji sv. oče odpravili takozvano veto-pravico, ali pravico ugovora, ki so si jo prilastovale nekatere države, da bi preprečile izvolitev katkega kardinala, ki temu ali onemu ministru ni po godu. — Novo določilo dopušča tudi, da bodo smeli kardinali na dan štirikrat voliti. Doslej so smeli voliti samo dopoldne po sv. maši in pa zvečer, zato je semintja trajalo dolgo časa, preden so se zedinili vsi za enega kandidata.

Kristjani, žrtve turških nemirov. Na Turškem je izbruhnil sredi aprila verski boj med mlado- in staroturki. Kakor vselej, morajo pri turških notranjih nemirih trpeti kristjani. Tudi sedaj se poroča, da je bilo v Adani umorjenih 400 kristjanov. V Carigradu sta bila umorjena za časa cestnih nemirov dva ameriška misijonarja.

Sličica iz kulturnega boja na Francoskem. Neki župnik v škofiji Chambéry je bil obdolžen, da zanaša na prižnico politične reči. Bila je ravno nedeljo pred volitvijo. Ko stopi omenjeni župnik na leco, zapazi od zadaj za stebrom župana, tajnika njegovega in enega orožnika. Župnik napravi križ in prične pridigovati: »Ljubi moji farani! Ljubite Gospoda Boga nad vse; ne skrunite božjega imena z grešnim življenjem, varujte se krive prisege; posvečujte nedelje in praznike« itd. Na ta način je obdelal in razložil ob kratkem deset božjih zapovedi, potem je pa pristavil: »To, bratje moji, je božja postava; izpolnjujte jo vselej in povsod, potem se vam ni bati ne nobenega župana, ne nobenega tajnika, ne nobenega orožnika. To je milost, ki vam jo želim v imenu Očeta in Sina in svetega Duha. Amen.«

Navzoči verniki so se muzali, ker so dobro vedeli, kam merijo te kratke besede pridigarjeve. Veselje je vladalo v župniji, ko se je izvedelo, kako je posvetil župnik trem brezbožnim tihotapcem.

Katoliško vseučilišče. Med visokošolci na državnih univerzah se pojavlja čedalje večji odpor proti vsemu, kar je katoliškega. Izgubljeni

mladeniči, ki jim je dostikrat vse prej mar, nego učenje, napadajo svoje tovariše, kateri se zavedajo svojega krščanskega prepričanja, ne marajo z njimi občevati itd. Prišli so že celo z zahtevo, da naj bi se bogoslovni oddelek na vseučiliščih odpravil. V Avstriji bi bilo slabše, kakor na Turškem, če bi liberalni visokošolci imeli kako moč v naši državi. Žal, da je med temi poslednjimi študenti tudi mnogo takih mladeničev, ki so zrasli na deželi kot sinovi poštenih naših kmečkih staršev, pa so zašli v brloge brezvestnega dijaštva, pa bodo pozneje zastrupljali svoje lastno krščansko slovensko ljudstvo. Vse tožbe naše in tožbe drugih krščansko-mislečih in živčih Avstrijcev ne bodo seveda nič izdale, dokler ne dobimo v katoliški Avstriji — katoliških visokih šol in katoliških profesorjev. Temelj za eno tako katoliško visoko šolo se je položil že pred 25 leti v Solnogradu. Črtet stoletja že deluje društvo za ustanovitev katoliške univerze, a še sedaj ni možno oživotvoriti vzvišene misli, kajti denar se nabira iz prostovoljnih doneskov, stroški za tak zavod so pa ogromni. Upamo pa, da ni daleč čas, ko bomo mogli poročati, da katoliška univerza v Solnogradu že deluje, kajti do konca leta 1908. je že znašal zaklad zanjo tri milijone 154 tisoč 777 kron. Lepa vsota, a še vedno premajhna. Bog daj katoliškim snovateljem blagoslov in stanovitnost!

Devica Orleanska Ivana je bila dne 16. aprila t. l. v Rimu prišteta blaženim. K izredni slovesnosti sta se peljala dva posebna romarska vlaka iz Francije. Tridnevna v njeno čast se je vršila od 20. do 22. aprila v francoski narodni cerkvi v Rimu. V celem srednjem veku ne najdemo priprostejše in ob enem slavnejše povesti, kakor je povest uboge pastarice, ki je s svojo iskreno vero in neupogljivim pogumom rešila svojo francosko domovino iz žugajoče pogube in propalosti; v plačilo za svoje nesebično delovanje je pa prejela iz rok svojih sovražnikov strašno smrt na gromadi; umirajoča je krščanska junakinja molila za svoje morilce. Prav želimo, da bi tudi slovenska mladina si vzela to izredno devico za vzor čistega vernega življenja in nesebičnega domoljubja. Naj Devica Orleanska prosi v nebesih za našo slovensko mladino!

Po domovini.

Župnija Križe pri Trziču je podeljena č. g. duhovnemu svetniku Janezu Zabukovec, župniku na Jesenicah.

Neotesanost — kaznovana. V Idriji je bil kaznovan krojaški pomočnik R. Šaplja radi nespodobnega vedenja pred Najsvetejšim. Ko je šel duhovnik obhajati nekega bolnika, se Šaplja ni odkril ter je nekako prezirljivo gledal na duhovnika. Sedeti bo moral tri tedne v strogem zaporu.

V Pleterskem samostanu na Dolenjskem je umrl dne 2. aprila č. P. Teofil Allemand, star 81 let. Na samostanskem pokopališču počivajo zdaj že trije bratje-redovniki in en pater. — Istega dne je po kratki bolezni umrl na Trsatu č. P. Rajmund Podlipec, rodом Ljubljčan.

Cistercijsko redovništvo si je izvolil č. g. župnik Ignacij Zupanc, doslej župnik v Predosljah.

Začasni pokoj je dovoljen č. g. Fr. Oraniču, župniku v Senožečah; kot župniški upravitelj istotam je imenovan č. g. kapelan Ivan Hrvat; dopust radi bolezni je dovoljen č. g. Matiju Okornu, kapelanu na Dovjem.

Lepe sadove donašajo Marijine družbe. Ob velikonočnih praznikih dohajajo na dopust tudi vojaki, člani Marijinih družb. Kako vzpodbudno in zgledno je obnašanje marsikaterega vojaka-družbenika, kaže slučaj, ki smo ga opazili v Škofli Loki.

Prišel je na dopust čvrst mladenič — lovec, v novi uniformi, pa se je ob vstajenju uvrstil med bivše tovariše, člane Marijine družbe, ter s prižgano svečo šel za Najsvetejšim. Ali ni tako obnašanje veliko dostojneje, veliko častneje, nego od strani gledati spreved in zijala prodajati ! ?

Umrl je 24. marca v Gorici preč. gosp. dr. Jožef Gabričič, bivši profesor in vodja goriškega osrednjega semenišča. Hudo bolezen je pokojni prelat prenašal z vso udanostjo in potrpežljivostjo. Velik del duhovščine na Primorskem se je šolal pod njegovim vodstvom; ohranili ga bodo vsi v blagem spominu. N. p. v m.!

Delajo in love. Ljubljanski protestantje nameravajo ustanoviti nemško protestantovsko bolnišnico, ki bi jo oskrbovale strežnice, dijakonise imenovane. V ta namen so v postu priredili v svoji cerkvi koncert. Agitacijo za to je prevzela mati ljubljanskega pastora Hegemana, ki se o njem piše, da taji celo božanstvo Kristusovo.

Umivanje nog na veliki četrtek. Starčki, ki so se letos udeležili tega cerkvenega obreda, so dosegli skupno starost 1008 let. Najstarejši je bil Jernej Koprivec iz Ljubljane (91 let). — Starost starčkov tržaške škofije znaša 971 let.

Zopet smrt. V Divači je umrl 4. aprila občepoštovani župnik č. g. Jakob Sedmak, v najlepši dobi, star šele 41 let. Pokojni g. župnik je bil sin blagajnika S. K. S. Z. gosp. Jožefa Sedmaka, ki mu izrekamo ob bridki izgubi iskreno sožalje. — Za župniškega upravitelja v Divači je imenovan č. g. A. Martelanc, doslej vikarij pri Sv. Jakobu v Trstu.

V Šklednju pri Trstu se je ustanovila dne 25. marca dekliška Marijina družba. Sprejetih je bilo 28 deklet. Vrlo so prepevale dekleta rojanske Marijine družbe pod vodstvom svojega voditelja č. g. Josipa Križman-a. Najprej je šla procesija z Marijino zastavo iz župnišča v cerkev. V cerkvi je bil govor nato slovesen sprejem po domačem veleč. g. župniku, potem pa pete litanije Matere božje in sv. blagoslov.

Sveta birma v tržaški škofiji se bo letos vršila po tem-le redu: 25. aprila v Roču; 26. aprila v Lanišču; 27. aprila v Brestu; 28. aprila v Slumu; 29. in 30. aprila v Buzetu; 1. maja v Sovinjaku; 2. maja v Račicah; 3. maja v Draguču; 4. maja v Grimaldi; 5. maja v Humu; 9. maja v Barkovljah; 14. junija v Kubeđu in Sočergi; 15. junija v Movražu; 16. in 17. junija v Predloki; 22. junija v Tinjanu in Plavljah; 23. in 24. junija v Dolini; 26. in 27. junija v Miljah; 5. julija v Borstu; 6. julija v Klancu; 7. julija v Podgorju; 8. in 9. julija v Brezovici; 10. julija v Slivjah; 11. julija v Rodiku; 12. julija na Vatovljah; 13. julija v Divači; 14. julija v Lokvi in Dragi.

Malo takih. V dobi, ko so med izobraženci čedalje bolj redki možje, ki se odlikujejo tudi po vrlo krščanskem življenju, je tembolj potrebno, da pokažemo v kratkih potezah širšemu svetu Ljubljčanom dobro znanega značajnega in vnetega katoličana g. Jožefa Pichler-ja. Koncem marca so ga pokopali na ljubljanskem pokopališču. Ob njegovi smrti mu je prijatelj zapisal v spomin, drugim pa v opomin tudi sledeče besede: »Odlikovala ga je pobožnost, ponižnost, radodarnost, neumorna delavnost in pogum, da je javno in naravnost izpovedoval svoje prepričanje. Gorje mu, kdor je o verskih rečeh v njegovi družbi govoril plitvo, po navadi posvetnega izobraženstva; pokojnik ga je zadel z vso ostrino svoje zgovornosti. ... In kadar so prišle volitve,

je stal naš Jožef na svojem mestu, neustrašen bojevnik za resnico in pravico. ... Umrli je na predvečer praznika Nje, ki jo je ljubil s sinovsko ljubeznijo, ki si jo je bil izbral za zaščitnico, ki je Nje čast vedno in vneto zagovarjal... Naj počiva v miru!

Katoliško tiskovno društvo so ustanovili v Gorici. Prvi občni zbor je bil dne 16. aprila.

Stroški za svetniško proglašenje navadno zelo narastejo. Marsikomu bi se morda čudno zdelo, češ, ali se tudi tukaj ne izhaja brez denarja? ... Proglašenje samo nič ne stane; bilo bi celo grešno, če bi se količkal zahtevalo za cerkveni čin, s katerim se izvrši imenovanje. Kakor se nebesa ne morejo kupiti z denarjem, prav tako se tudi ne more in ne sme kupiti cerkveno priznanje in potrjenje, da je kdo prištet med svete v nebesih. — Toda velikansko, dolgotrajno pripravljavno delo napravlja včasih precejšnje stroške. Koliko časa se potrebuje, koliko oseb je potrebnih, da preiskujejo, da doženejo svetost, da se prepričajo o vseh okoliščinah, ki bi utegnile ovirati svetniško proglašenje osebe, za katero se vleče svetniški proces. Koliko potov, koliko pisarij, koliko sej, koliko učenja in drugih poizvedb, preden se vse izgotovi, kar je po cerkvenih pravilih predpisanega. Mnogo seveda stanejo tudi zunanja svečanost o priliki proglašenja: sijajna razsvetljava cerkve svetega Petra v Rimu, okrašenje i. dr. — Zato se ni čuditi, če bodo stroški za svetniško proglašenje blaženega Klementa Hofbauer in blaženega Oriol-a, ki se bo izvršilo meseca maja t. l., — znašali okrog 240.000 kron, ne všteti 70.000 K za proces. Poslednji stroški bi pa bili še večji, ako bi se računali po tarifu modernih odvetnikov.

Misijonsko delo. Pred par dnevi je naše uredništvo obiskal P. Kayser, misijonar iz reda Asumpcionistov. Asumpcionisti so bili na Francoskem prvi, ki so spoznali pomen katoliškega časopisja; časopisi, ustanovljeni od Asumpcionistov (glavni organ je »Le Croix«) so sedaj razširjeni v milijonih izvodih, le žal, da drugi katoličani niso o pravem času spoznali pomena katoliškega časopisja in važnosti krščanske politike v demokratskem duhu, kakor jo je časopisje Asumpcionistov vedno zastopalo. P. Kayser je bil nekdanj sam časnikar, zato se je zelo zanimal za naše časopisje — tako je rekel — je najlepše poroštvo, da med Slovenci ne bodo zavladale francoske razmere. — Sedaj so asumpcionisti posvetili posebno pozornost misi-

jonskemu delovanju na Balkanu, kjer imajo mnogo župnij, šol in dve bolgarski semenišči (v Kara - Agač pri Andrianopolu in v Carigradu). Asumpcionisti se tudi v svojih misijonih držijo krščanskih demokratskih načel; svoje slovanske gojence vzgajajo v slovanskem duhu in se držijo slovanskega obreda. Zato so dosegli že mnogo uspehov in si pridobili zaupanje dobrega bolgarskega ljudstva. To so res pravi zastopniki krščanske kulture na Balkanu. Odkar se je zmanjšala podpora s Francoskega, trpe njih misijoni veliko pomanjkanje; misijonarji in njih gojenci morajo večkrat stradati. Vsem, ki se zanimajo za katoliške misijone, priporočamo, naj posebno podpirajo slovanske misijone na Balkanu. Darove sprejema uredništvo »Bogoljuba«.

Dobri prijatelji.

Na gorenjski železnici je pretečeni mesec zadela v poštnem vozu kap nekega poštnega poduradnika. Peljali so ga v bližnjo vas, kjer biva zdravnik. Poklicali so ga, in čez par minut je bil na mestu. Takojšnja smrt je bila dvomljiva, kar se izprevidi iz tega, da je bil zdravnik celo uro pri njem in še ni mogel z gotovostjo konstatirati smrti. Klicali so zdravnika, niso pa klicali duhovnika, ki bi mu bil četrta ure po katastrofi še z gotovostjo lahko podelil vsaj sveto olje. In duhovnik je bil celo bližje ponesrečenca, nego zdravnik. Kdo so bili ti prijatelji rajnega, ki so v tako odločilnem trenutku popolnoma pozabili, kaj on najbolj potrebuje? Železničarji gorenjske železnice, patentirani socijalni demokratje, ki sicer vedno trdijo, da ne nasprotujejo veri. In ali je splošni svojo dolžnost zdravnik, ko je moral med vsemi najbolj vedeti, pri čem da je ponesrečenec? In z žalostjo moramo priznati — bili so poleg tudi možje, o katerih bi si človek mislil, da se bodo ob podobnem slučaju, če ne preje, kot na zdravnika, pa vsaj obenem spomnili tudi na duhovnika. Pa ne! Revež je sicer prejel zakrament svetega olja, a je jako dvomljivo, če še živ. Če bi bil takoj klican duhovnik, bi bilo to gotovo. Saj uči moderna medicina, da je pri nenadnih smrtih vsaj pol ure še življenje v človeku — torej more še s pridom prejeti zakrament sv. olja. — Nauk našim sicer dobrim — a zaslepljenim soc. demokratom, ki mislijo, da socijalna demokracija nima z vero ničesar opraviti. Bog nas varuj takih prijateljev — sovražnikov se bomo že sami. Pogreb je bil seveda lep, soc. demokratje so jako iskreno molili za dušo ranjkega in povsod se je pisalo: previden z zakramenti za umirajoče ...

Dopisi.

Iz Črnogavrh nad Idrijo. Pri nas smo od 13. do 21. marca obhajali sv. misijon. Vodili so ga čč. gg. lazaristi iz Ljubljane. To so bili res veseli in prijetni dnevi. To je bilo pač vse kaj boljšega, kot pa predpusne veselice. Zato pa prav pristrčna zahvala čč. gg. za tako obilni trud in prijaznost. Pristrčna hvala tudi našemu č. g. župniku, ki so nam preskrbeli take izvanredne milosti.

Idrija. Ni še preteklo tri mesece letošnjega leta, pa so se od bratovščine »Priatelj presv. Srca« že trije člani preselili k svojemu nebeškemu prijatelju. O smrti prvega je »Bogoljub« že poročal, o smrti prijatelja Valentina Trevna so poročali drugi časniki. O prijatelju Jakobu Kržišniku, čigar telesne ostanke smo 22. sušca t. l. izročili materi zemlji, bodi povedano, da je bil zvest član naše bratovščine od nje ustanovitve pa do smrti. Z veseljem smo se ozirali na tega sivolasnega moža, ki je na trnjevi poti tega življenja spoznal, kje je iskati pravega prijateljstva; veselje je navdajalo naša srca, ko smo ga videli utrjenega od napornega rudarskega dela, a ne meneč se za zabavljanje svojih stanovskih tovarišev, redno prihajati k mesečnim shodom in k molitveni uri, kjer smo skupno častili Gospoda in prijatelja našega v presv. Rešnjem Telesu. Zato pa smemo pri ljubezni tega presv. Srca trdno upati, da so se nad prijateljem Kržišnikom vresničile Gospodove besede: »Kdor bo mene pred svetom spoznal, tega bodem tudi jaz spoznal pred svojim nebeškim Očetom«.

Idrija. Od 18. do 21. sušca t. l. smo moški imeli duhovne vaje. Udeleževalo se je posebno večernih pridig dokaj lepo število moških. Duhovni voditelj je v zbranih, do srca segajočih

besedah dokazal potrebo duhovnih vaj. Ako morajo imeti vojaki orožne vaje, pevci pevske vaje, telovadci telovadne vaje, ognjegasci i. dr. svoje vaje, da se v svoji stroki izurijo, je naravno, da mora tudi kristjan imeti duhovne vaje, da se utrdi v resnici. Ugovor, da takih vaj preje ni bilo, ne velja, ker tudi toliko Kristusovih nasprotnikov prej ni bilo. — Skupnega sv. obhajila se je udeležilo prav častno število moških, kar nam kaže, da vsi naskoki Kristusovih sovražnikov ne premorejo nič nasproti trdnjavi sv. Rešnjega Telesa.

Rakitna. Pri nas smo obhajali letos sv. misijon od druge do tretje nedelje v postu. Vodil ga je prav spretno preč. g. Pater Kunstelj iz Jezusove družbe. Ljudstvo se je vkljub slabemu vremenu prav pridno udeleževalo sv. misijona in z zanimanjem sledilo lepim govorom. Obhajancev je bilo krog petsto; med sv. misijonom je bilo sprejetih na novo zopet štirinajst deklet v Marijino družbo.

Od Sv. Križa pri Košanjevici. Ne samo lepa, ampak tudi velika stavba je naša nova cerkev. Dolga je 36 metrov, široka 29 metrov. Govorili so že ljudje, da bo prevelika. A glej, o sv. misijonu, ki je bil od 19. do 27. marca, se je pokazalo, da cerkev ni prevelika; saj je bila tačas, zlasti ob praznikih, polna. Okrog 2000 vernikov je poslušalo pridige čč. gg. jezuitov, ki so z vne- mo vodili sv. misijon. Obhajanih je bilo okoli 2500 vernikov. Tako torej pri nas ni nova samo cerkev, ampak nova so tudi naša srca. Po sv. misijonu se je občinski zastop zahvalil gospodom misijonarjem in izrekel željo, da bi obrodil sveti misijon obilo dobrega sadu. Bog daj!

Naznanilo.

Podpisani sem bil lansko leto v Jeruzalemu in sem trikrat maševal v baziliki sijonskih sester. Rožni venci, ki sem jih od tam seboj prinesel, so bili vsem, ki so jih videli tako všeč, da sem jih za svojo in sosednjo župnijo naročil krog 800 komadov. Rožni venci se kupijo in že kupljeni se polože na grob in tako blagoslove, ker se blagoslovljeni ne smejo prodajati, sicer zgube blagoslov. Zato pošljem denar naprej. Ravno tam, se dobijo tudi svetinje, križci, podobice s prilepljenimi cveticami in drugo. Ako se še kdo oglasi, naročim 20 aprila zopet.

Kar se tiče odpustkov, velja odlok svete kongregacije v Rimu z dne 3. julija 1894, ki se glasi, kakor sledi.

Odpustki podeljeni tistim, ki imajo kakšen predmet blagoslovljen na grobu Gospodovem v Jeruzalemu, ga pri sebi nosijo, ali pred njim molijo:

I. Popolni odpustek, kdor ob smrtni uri prejme svete zakramente in skesano kliče najsvetejše ime Jezus vsaj v srcu, če je ne more z usti.

II. Popolni odpustek sledeče dneve:

Božič, razglašenje Gospodovo, vnebohod, binkošti, praznik svete Trojice, Sv. Rešnje Telo, svečnica, oznanjenje Marijino, vnebovzetje, rojstvo Marijino, praznik rojstva svetega Janeza Krstnika, praznik svetih apostolov Petra in Pavla, Andreja, Jakoba, Janeza, Tomaža, Filipa in Jakoba, Jerneja, Matevža, Simona in Juda, Matija in vseh svetnikov; kdor vsaj enkrat na teden zmoli celi rožni venec, ali vsaj en del rožnega venca, ali duhovske dnevnic, ali dnevnic Marijine, ali dnevnic za pokojne, ali sedem spokornih psalmov, ali gradualne psalme, ali kdor ima navado poučevati krščanski nauk, ali obiskovati jetnike, ali bolnike v bolnišnicah, ali podpirati siromake, ali hoditi k sveti maši, ali, če je duhovnik, jo služiti, če se skesano spove in ob imenovanih dneh prejme sveto obhajilo in pobožno moli za razširjenje katoliške cerkve, za mir in edinstvo med krščanskimi vladarji in za druge potrebe svete cerkve.

III. Odpustek sedem let in sedem kvadragen na vse ostale praznike Gospodove in Marijine, kdor opravi zgoraj imenovana dobra dela.

IV. Odpustek pet let in pet kvadragen pod istimi pogoji vsako nedeljo in vsak praznik čellega leta.

V. Odpustek sto dni pod istimi pogoji vse druge dneve čellega leta. Razun teh še več drugih nepopolnih odpustkov.

Opomba I.: Kakor je iz odlokov svete kongregacije, posebno iz odloka z dne 4. junija 1721 razvidno, se ne smejo stvari, blagoslovljene na grobu Gospodovem v Jeruzalemu ne prodajati, ne z drugimi stvarmi zamenjavati, ne komu drugemu posoditi z namenom, da bi dobil odpustke. Sicer izgubijo takoj blagoslov.

Opomba II.: Zgoraj naštetih odpustki veljajo vsled odloka svete kongregacije z dne 18. avgusta 1895. ne samo za rožne vence, ampak tudi za svetinje, male kipe itd.

Župnik Gregor Potokar.

Bočna, P. Gornji grad.

Drobtine.

Vrl častnik dragonec. Do leta 18.. so bili naši vojaki vsako leto komandirani na veliko-nočno spoved. A pozneje jim je le na voljo dano, ako hočejo to storiti. Precej prvo leto sta dva vojaka skušala pregovoriti druge vojake, da bi ne šli k spovedi. In obljubili so jima. Drugo jutro je bila napovedana božja služba, vojaški duhovnik je imel sv. mašo in govor. Po božji službi se vojaški duhovnik poda v spovednico, pričakovaje vojakov na spoved. Prvi pristopi k spovednici ritmojster; in glej, vsi vojaki gredo za njim k spovedi, nobeden je ni opustil. To je storil lep zgled predpostavljenega častnika. Ta vrli častnik biva zdaj v pokoju na Dunaju kot obrist-lajtnant.

Ni vse zlato, kar se sveti. Večkrat se s ponosom povdarja osobito po časopisih, kako krepko da se razvija katoliška cerkev v severoameriških državah. Res je, da je katoličanov v Zedinjenih državah že okrog 14 milijonov, ki imajo 12.500 cerkvâ in 4500 župnijskih šol. Toda, kdor pozna razmere, tega omenjene številke nič kaj ne razvesele. Ameriški katoliški pisatelj Jules Tardivel celo pravi: »Pred bi človek jokâl, nego se veselil;« kajti če bi bili samo vsi naseljenci v Ameriki ostali zvesti svoji pravi Cerkvi, potem bi bilo število katoličanov danes brez primere

večje. Samo potomce naseljenih Ircev v Severni Ameriki cenijo na 15 milijonov, zraven treba prišteti pet milijonov Nemcev in šest milijonov katoliških Slovanov, skupno torej 26 milijonov; a to število je brez dvoma še premajhno. Ako naštejejo danes v ameriških Zedinjenih državah 14 milijonov katoličanov, kje je pa drugih 12 milijonov?

Pogubili so se vsled nevarnega, okužljivega ozračja. Brezverska šola, kamor pošiljajo nekateri katoliški starši svojo deco, mešani zakoni, pomanjkanje domačih duhovnikov, raznovrstne krivoverske ločine, ki zasejejo malomarnost in neobčutljivost v verskih rečeh med bivše katoličane, napačno pojmovana svoboda v vseh rečeh, vse to je vzrok, da se zanemarijo naseljenci, da odpadajo, da se odtujujejo veri in verskemu življenju.

Naseljenci iz Evrope še ostanejo dosti zvesti svoji veri in kat. cerkvi, pomagajo ustanavljati katoliške šole in cerkve; toda mlajši naraščaj se naleze ameriškega duha, bere brezbarveno angleško časopisje, zametuje katoliške časnike in knjige.

Z ozirom na to pač ne moremo imenovati Amerike »obljubljeno deželo«. Kaj pomaga, če

si kdo nekoliko opomore z denarjem, ako pa izgubi najdražje: vero in notranjo srečo!

Vojak proštak je rešil dušo generalu. Maršal Ney je bil eden izmed najboljših generalov cesarja Napoleona I. Ney je leta 1814. od Napoleona odpadel in prestopil k Bourboncem, in leta 1815., zapustivši Bourbone, pridružil se je zopet Napoleonu. In francoski parlament ga je za vlade Ludovika XVIII. na smrt obsodil. Maršal je bil v ječi v palači luksemburški, kjer sta ga dva stara

grenadirja stražila. Maršal je sicer napravil zadnjo voljo, pa se ni hotel spraviti z Bogom. Tedaj mu je rekel eden izmed grenadirjev, star vojak, ki se je udeležil mnogih bitk: »Ne delate prav, gospod maršal! V ogenj sem le takrat šel srčen, ako sem poprej svojo dušo Bogu izročil.« »Prav imaš,« je po kratkem odmoru odgovoril maršal ter je dal poklicati duhovnika, ki ga je previdel s svetimi zakramenti. In umrl je kot pošten kristijan.

Darovi.

Za najpotrebnejše misijone: Neim. 20 K; Neža Sket 20 K; Terezija Kraner 4 K; Marija Ozmec 2 K.

Za misijone: Neimenovana 3 K.

Za afriške misijone: Po č. gosp. P. Jancu 80 K.

Za kitajski misijon: Neim. 30 K; Andrej Jan iz Gorij 5 K.

Za Klaverjevo družbo: A. Jan 5 kron.

Za razširjanje sv. vere: iz Škofje Loke po č. g. dr. Fr. U. 50 K.

Za odkup dečka, ki naj bi bil duhovnik: gdč. Karolina Knoblehar iz Novega mesta 100 K; za deklico Uršulo: Uršula Drobnič od Sv. Gregorja 20 K; Marijo: Jozefa Jamnik, Štajngrob, 20 K.

Za gobove: po č. g. Jancu 3 K.

Za bratovščino sv. R. T.: po č. g. Jancu 21 K 20 v.

Za varihe božjega groba: župnija Črni vrh nad Idrijo 11 K.

Za bratovščino sv. Dizma: č. g. M. Kerin, župnik v Boštanju, 6 K 30 v.

Za novo cerkev sv. Jožefa: Neim. 10 K; Jan. Donko 5 K; M. Brodnik 50 K; zbirka v Kozjem 12 K 20 v.; neim. g. kaplan 20 K; rodbina Tomsha v Ameriki 8 K 90 v.; neim. Fr., Mar., Elis., 26 K; g. župnik J. Lovšin 5 K; K. Zepeck v Klosterneuburg 5 K; g. prefekt St. Premerl 5 K; g. župnik J. Soukup 10 K; B. Doderlein, Dunaj, 6 K 10 v.; g. župnik M. Jereb 20 K; R. Verbič 10 K; A. Maljavec, Sušak, 5 K; g. župnik Kraus 5 K; g. župnik v p. F. Cepic 10 K; J. Stanič 10 K; T. Klinc 30 K; g. župnik J. Nagel 5 K; H. Orel 50 K; A. Kamé 10 K; M. Hafner 10 K; iz Gorij: a) župljani 120 K, b) tretji

red 80 K, c) Marijina družba 40 K; M. Pristov 30 K; H. Por 6 K; Apolonija 10 K; zbirka v Rakitni 68 K; iz Grabštajna 5 K; M. Kavčič 6 K; M. F. 10 K; M. K. 13 K; iz Trbovelj 9 K; zbirka P. B. 11 K 30 v.; g. kaplan M. Holzinger, Nižje Avstrijsko, 12 K; A. G. 20 K; F. U. za postno miloščino 20 K; T. Ambrožič 10 K; »ljubl. duhovnik« 50 K; Marija 5 K; I. Stibernik 10 K; A. Regnard 500 K; M. Piš 10 K; zbirka v tobačni tovarni 73 K 55 v.; kmetica 5 K; iz Vodice 20 K; M. Bregar 5 K; z Dunaja 10 K; J. Verbovec 5 K; M. Bajec 5 K; g. kaplan A. Širaj 10 K; Karlinger (?), Cleveland, 45 K; M. Zorman 10 K; E. Leben 10 K; iz Kresnic 10 K; g. župnik in župljani v Češnjicah 11 K; M. Rep 6 K; A. Persché 30 K; J. Kovač 5 K; M. D. 5 K; U. Lavtižar 5 K; J. Abronovič 20 K; č. g. kurat A. Abram 10 K; H. Hrastnik 8 K; A. Jaklič 5 K; Fr. Plesnik 10 K; služkinja 20 K; več neimenovanih, več manjših darov.

Za »Dejanje sv. Detinstva«: č. g. Peter Janc, katehet na uršulinskih šolah v Ljubljani, 150 K; č. g. Val. Batič, kurat na Livku. Goriško, 20 K; gdčna. Frančiška Dolžan v Kranju 74 K; č. g. J. Pristov, župnik v Horjulju, 53 kron; č. g. Al. Wester, kapelan v Slavini, 27 K; č. g. M. Kerin, župnik v Boštanju, 17 K 40 v.; neim. 2 K; župnija Kamnje na Goriškem 8 K; † Frančiška Pirnat v Brežicah 20 K. Č. g. Jakob Bajec, župni upravitelj v Osilnici, 36 K; č. g. Anton Merkun, kapelan v Mengšu, 30 K; č. g. Ivan Štrubelj, kapelan, Stari trg pri Ložu, 11 K; č. g. Anton Jerič, kurat, Ustje pri Ajdovščini, 18 K; č. župnijski urad Št. Jurij pri Kranju 8 K 30 vin.; g. Janez Mavec, Prevalje na Koroškem, 10 K; č. g. Jož. Fröhlich, kapelan v Kranjskigori, 12 K 78 vin.; č. g. Fr. Golob, kapelan, Dobrnič, 18 K 50 vin.; č. g. Fr. Bleiweis, župnik v Lešah, 7 K 50 vin.

Shod vseh mladeniških Marijinih družb

bo, kakor že povedano, **binkoštni torek, 1. junija**. Vabimo tedaj in pozivljemo vse slovenske mladeniške Marijine družbe, da pridejo ta dan k Materi božji na Brezje polnoštevilno. Ne samo posamezni zastopniki raznih družb, ampak celim družbam z vsemi njih udi je shod namenjen.

Glavni namen shoda je, mladeniške Marijine družbe poživiti in povzdigniti. Mnoge družbe in mnogi družabniki nekako pešajo in hirajo; tem novega življenja in novega veselja za službo Marijino podati, to je namen shoda. In to je potrebno vsem. Zato naj pridejo vsi!

Velika množica tovarišev, navdušeni govori duhovnikov in mladeničev samih bodo dali udeležnikom novega veselja, novega poguma.

Doslej so se oglasili za govore trije mladeniči s Kranjskega, po eden s Štajerskega, Koroškega in Goriškega. Če bi še kdo želel govoriti, naj se oglasi vsaj do 10. maja.

Oni, ki bodo hoteli, bodo prišli lahko že v ponedeljek; in za tiste bo že v ponedeljek popoldne ali zvečer primerna slovesnost; tudi jim bo dana prilika, opraviti spoved, drugo jutro pa sv. obhajilo. Glavna stvar bo seveda v torek.

Natančen razpored bo prinesla prihodnja številka „Bogoljuba“, ki jo boste imeli zadnji čas vsaj binkoštno nedeljo v rokah. Ker bo pa to že malo pozno, bodo ga že prej prinesli tudi drugi časniki.

Shod velja sicer samó Marijinim družbam. A zelo dobrodošli so nam tudi vsi drugi mladeniči.

Razume se, da društva pridejo z zastavami. Naznanjamo tudi, da se bodo za fante uvedle nove lepe svetinje. Pa če do takrat ne bodo nove še gotove, naj pridejo družabniki z dosedanjimi.

Tedaj pa mladeniči od Slovenskih goric do kršnega krasa — na svidenje pri Mariji pomagaj!

Kaj delajte v Marijinih družbah in kaj »Bogoljuba« poročajte.

(Dalje.)

Najprej mi bodi dovoljeno, izreči ponižno željo, naj bi tisti, ki v »Bogoljuba« pišejo, ga tudi brali. Zadnjič sem napisal nekaj navodil, kakšni naj bodo dopisi. A ta mesec je došlo več dopisov, iz katerih bi človek sklepal, da dopisniki niso brali tega, kar je bilo tukaj pisano.

Kdor se po teh navodilih ne bo ravnal, ampak ravno nasprotno delal, ta naj potem ne zameri, če njegovo pisanje ne bo zagledalo belega dne.

Naj ponovim glavne misli, zadnjič tukaj zapisane, še enkrat:

V dopisih ne delajte nobenih dolgih pridig, naukov itd. Dejanje samo na sebi, če ga je vredno popisati, že daje nauk. Zato pa pišite in poročajte res o takih rečeh, ki jih je vredno opisavati, ki služijo drugim v spodbudo in posnemo. Ločiti morate znati sadje od listja, jedro in lupine, postransko od poglobitnega.

Da boste pa imeli kaj takega poročati, zato morate take reči najprej delati.

Mi si želimo od Marijinih družb res kaj sadja, ne samo listja; to je: želimo si kaj praktičnega — saj menda razumete to besedo — praktičnega za izboljšanje krščanskega življenja; to je, kaj takega, kar se da s prstom pokazati in z roko ošlatati, češ: to-le smo naredili, to-le popravili, to-le izboljšali, to-le vpeljali, to-le dosegli.

Če napravite veselico, je to lepo. Ljudje imajo eno prijetno urico, — in kdo bi jim je ne privoščil? To je vse prav, in po nekaterih krajih kar potrebno. Toda po končani veselici — kaj imate pokazati, da ste dosegli?

Mi pa si želimo vidnih in trajnih sadov.

Eno takih reči sem Vam zadnjič omenil: odprava razvad pri ženitovanjih. Glejte o tem danes spredaj članek: »Ženitovanijske navade in pijančevanje!« To je prvo tako

poročilo. Kdaj bomo dobili takih poročil tudi od drugod?

O tem smo zadnjič govorili. Zdaj pojdimo pa še naprej! Kaj naj Vam še nasvetujem praktičnega, da se bo res lahko reklo, da ste nekaj naredili?

Marijine družbe, storite kaj za treznost med našim ljudstvom! Začnite med seboj agitirati za zmernost ali tudi za popolno zdržnost (abstinenco!). Vpeljite med seboj družbo treznosti ali tudi abstinenčne krožke!

To bo nekaj praktičnega. To bo sad, in ne samo listje. In čas je tudi že, da bi nekaj storili!

»Bogoljub« in drugi časniki so o tem že mnogo pisali. A doslej ni bilo pravega sadu — vsaj pri naših društvih in Marijinih družbah ne! Nasprotno. Od nekaterih strani so nam došle celo pritožbe: »Marijina družba nič ne stori v tem oziru, nima nobenega smisla za to reč . . .«

Zakaj pa, me boste morda vprašali, zakaj pa to reč tako »ženem«: treznost in pa boj pijančevanju? Zakaj? Zato, ker ne poznam nobene reči, katera bi toliko hudega napravljala, kakor je nezmernost v pijači. Če veste katero drugo stvar, ki je ljudstvu bolj škodljiva, povejte mi jo, in jaz se bom obrnil od nezmernosti proč in se obrnil proti tisti bolj škodljivi stvari.

Dokler pa ne poznam stvari, ki bi povzročala več zla v časnem in dušnem oziru, več greha, več žaljenja božjega, več nesrečnih duš, toliko časa ne bom jenjal bojevati se zoper to strast, in slovesno pozivljam, vabim, kličem vsem, ki imate kaj apostolskega duha: **Za menoj! Marijine družbe, mladeniške in dekliske, vi ste v to poklicane v prvi vrsti. Eden glavnih namenov pri Marijinih družbah je apostolsko delo. Kje in kako pa hočete apostolsko delovati, če ne tukaj, kjer je potreba največja?!**

— Če so se iz krajev, kjer raste najboljše vino, iz Metlike in Radovice, že pred nekaj leti priglasile dekleta za treznost in popolno zdržnost, bi vendar lahko tudi tam nekaj lahko storili, kjer žganje tako grozno go-spodari!

Tega se tedaj v družbah lotite in potem

pa o tem poročajte. Eno tako poročilo bo več vredno, kakor sto veselic in lepih pogrebov!

Tiste družbe, ki bodo poročale, da so o tem kaj storile, bodo pri nas posebno v časti, da imajo pravega duha in se zavedajo svojega apostolskega poklica!

Urednik.

Iz potne torbice urednikove.

Danes, ko je izostalo »Potovanje v Lurd« in je mesto njega zahvala za uslišano ozdravljenje, naj pa povem nekoliko o nekem drugem svojem potovanju, ki bo morda tudi koga malo zanimalo.

Od zadnjega poročila so našega urednika povabili in je bil v sledečih krajih: 2. pepelnično nedeljo v Polhovem gradu, 1. postno na Goričici, 3. postno v Kamni gorici, sv. Jožefa dan v Škofji Loki, 4. postno nedeljo v Preski, Marijinega oznanenja praznik pri Devici Mariji v Polju, tiho nedeljo v Selcih, belo nedeljo v Borovnici, 2. nedeljo po Veliki noči v Gorjah. Povsod — razen na enem kraju — je govoril Marijini družbi — v Loki je bila sveta maša in skupno sv. obhajilo izobraževalnega društva, telovadcev in mladeniške Marijine družbe, bilo je prav lepo in spodbudno; v Selcih je bil sprejem v mladeniško družbo — in povsod govoril tudi o najpotrebnejšem apostolskem delu, o treznosti. Povsod so ta govor, ki sam na sebi ni prijeten, kolikor je bilo slišati, za dobro sprejeli in se je družba treznosti vpeljala. Par župnij je v tem jako gorečih in zglednih; dobé se tudi ne samo duhovniki ampak nekateri iz ljudstva, mladeniči, možje, dekleta, ki delo za treznost prav z apostolsko gorečnostjo razširjajo. In takih je moje srce veselo. V enem kraju je dobil urednik v znamenje zadovoljnosti en velik in krasen kolač medenega takomenovanega »malega kruhka«. Vsi naši bravci gotovo ne veste, kaj in kakšen je ta »mali kruhek«; sicer bi se vas utegnila celo polaščati kaka tiha nevoščljivost, da me je doletela taka dobrot. Tega pa ne pripovedujem zato, kakor da bi si želel mnogo takih kolačev nabrati, ampak povem samo za kratek čas, kaj človeka na potu lahko vse doleti. Zakaž, moja potna torba je majhna, tak kolač pa ne gre noter in ga je težko prenašati. Pa vendar, da bi ne bilo kake zamere, sem ga bil pa vendar

pobasal in ga — domači gospod župnik mi je pri tem težavnem poslu pomagal, — srečno prinesel do Ljubljane, kjer sem ga na kose razrezal nekim mladim zobem, hočem reči: nekim mladim ljudem, kateri so se bili pri meni zbrali v posvete, kako se bomo organizirali zoper ta preljubi alkohol. — Da pa ne boste zame v skrbi, da bi se zaradi tega kolača kaj prevzel, bom pa povedal še eno drugo zgodbo. — Samo iz enega kraja namreč ni ugodnega poročila; od tam pa je dobil urednik v dar en jako lep šopek — pelina. No, vidite, tak šopek pelina, to se pa že spravi ložje kakor kolač, ker ložje gre v torbico. In pelin je tako zdrava rasilina, posebno za želodec! Tedaj vsakega malo, to je ravno prav: malo medu, malo pelina: cao je dobro za želodec, drugo pa za prsi, ali če hočete: eno je dobro, da se človek ne prevzame, drugo pa, da mu — pogum ne upade! In tudi meni ne misli upasti; prsi imam zdrave in krepke. In zato svoje potne torbice ne mislim odložiti, ampak jo bom primahal rad, kamor mi bodo pomignili, da naj pridem. Je res — kar se Marijine družbe tiče — dobro, če je mogoče s tistimi, s katerimi se človek vsak mesec pisмено pogovarja, če je mogoče z njimi enkrat ustno govoriti; živa beseda vse bolj vpliva in užge, kakor pisana. Kar se pa tiče treznosti, pa mora ta reč, in tudi bo šla naprej od kraja do kraja, in naj tudi ni vsem všeč ta reč. Kaj se hoče! Bolniku tudi ni prijetno, če ga je treba operirati; ko je pa enkrat huda operacija prestana, je pa le zadovoljen, da mu je življenje rešila. Tako tudi našim ljubim pijančkom, četudi ne poslušajo prav radi tega, kar se ravno njih tiče, pa jim ne želimo hudega, ampak rešiti jim hočemo življenje in — dušo. Veselilo me bo, če dobim kaj poročila iz krajev, kjer smo bili skupaj, kako kaj to seme, vsejano ondi, uspeva. Doslej je oddanih 5000 sprejemnic v društvo

treznosti. Toliko smo jih dali prvič natisniti, in ravno zdaj jih je zmanjkalo ter se pripravljajo druge. Vidite, da stvar gre vendar naprej kljub vsem težavam in zaprekam. In šla bo z božjo

pomočjo! Marijini družabniki, vi pa morate biti prvi bojevniki, pionirji v tem svetem boju!

Sv. Stanislav Kostka.

Brata.

Ko sta 24. julija leta 1564 prišla Stanislav in Pavel Kostka na Dunaj, sta našla mesto v žalosti in črno oblečeno: umrl je dan poprej pobožni in cerkvi vdani cesar Ferdinand. V njem so izgubili jezuiti svojega najboljšega in odkritosrčnega prijatelja ter najmočnejšega zaščitnika. Njegov sin, Maksimilijan, ki je sedaj zasedel cesarski prestol, je sodil vse drugače kakor njegov umrli oče. To so kmalu opazili sovražniki jezuitov, in ker se jim cesarja Ferdinanda ni bilo treba več bati, so začeli z vsó močjo ruvati proti redu. Izseliti so se morali iz državnega poslopja ter se omejiti na lastno hišo, ki pa je bila veliko premajhna; našli so komaj par šolskih sob.

Komaj sta prišla brata Kostka bolj na prosto, takoj se je pokazal zelo jasno velik razloček v njunih značajih in navadah. (Ko so se namreč jezuiti morali omejiti na lastno poslopje, so morali stanovati učenci zunaj zavoda.) Pavel je hotel na vsak način imeti stanovanje v najbolj živahnem delu mesta, ki bi bilo primerno njegovemu stanu, in bi mu ponujalo vse udobnosti. Vse te prednosti je imela neka hiša na Živinskem trgu; njen gospodar je bil dunajski občinski svetnik Kimberker, strasten luteranec. Tudi njun tovariš Bielinski je bil voljan tja iti. Zastonj jih je prosil Stanislav, naj bi se raje nastanili pri kakem katoličanu, če bi tudi ne imeli takih udobnosti. Tedaj pa se razsrdi Pavel ter začne očitati bratu, da je že na pol jezuit; sicer se mu je pa zdelo neumno, da bi se bil oziral na njegove želje. V isti hiši je tudi stanoval prijatelj obeh bratov, gospod Rosraševski in Stanislav Kostka, njih bližnji sodnik.

Novo stanovanje je pokazalo velikanski

razloček med obema bratoma; tu je Pavel našel, po čemur je tako močno hrepenel. Pavel je iskal svoje sreče v hrupu življenja, po veselicah in v kavarnah, Stanislav pa v tihi samoti, doma ali v cerkvi, kjer se je lahko nemoteno pogovarjal z Bogom, svojim stvarnikom. Veselica je roko podajala veselici, in kadar se mu je zdelo doma dolgočas, je šel Pavel v gledišče. In Bielinski! Čeprav je bil star že skoro 30 let, bi bil vendar še rabil varuha; če je naredil Pavel kako nerednost, je bil on gotovo zraven. Nasprotno pa Stanislav ni bil kar nič vesel takega življenja. Njegovo srce je hrepenelo po Bogu. Vselej, kadar se je spomnil tihega življenja v zavodu jezuitov, ki je bilo posvečeno le Bogu in učenju, vselej se ga je polastila tiha otožnost. Želel je nazaj. Da bi zadostil za grehe in napake svojega brata ter Bielinskega, je podvojil svoje molitve in strogo krotil svoje telo; saj je imel sedaj več časa in ga je lahko bolj prosto porabil. Seveda sta ga vsled tega Pavel in Bielinski zaničevala, in imela sta tako pobožnost za nespametno. Pa Stanislavovo srce je bilo preplemenito, da bi bilo zamerilo žalivcem. Vsako jutro je hitel Stanislav v cerkev očetov jezuitov. Tu se je skril za steber, zakril z rokami obraz, da bi nihče ne videl njegovih solza, in njegova duša se je zlila v vroči molitvi do njega. Če je pa imel le malo časa, je počastil samo za par minut Najsvetejše v tabernakeljnu. Prosil je Odrešenika, da bi ložje napredoval v znanosti in bogoljubnem življenju. Če je mogel, je bil zjutraj še pred šolo pri eni sveti maši. Da, še celo med odmorom med urami je pohitel v cerkev, da bi bil prisoten pri daritvi svete maše, in po šoli je bil vedno še pri tretji sveti maši. Pa tudi to še ni zadovoljilo njegovega srca. Le

ob nedeljah in praznikih, če mu njegove dolžnosti niso kaj drugega velevali, se je lahko pogovarjal z Bogom, kakor je želel.

Vsi učenci so morali mesečno skupno prejeti svete zakramente. Za Stanislava je bilo to premalo; spovedal se je vsako nedeljo ter prejel z globoko pobožnostjo najsvetejše Telo Gospodovo. Pripravljati se je začel že dan poprej; že tedaj je čutil v sebi tisto neizmerno srečo, katero je užival prihodnji dan, ko je pogostil v svojem srcu Njega, katerega je edino ljubil. Nikoli pa ni pozabil pred svetim obhajilom zadostiti s

težko pokoro za svoje grehe. V soboto zvečer redno ni maral večerjati. Zastonj sta se jezila Bielinski in brat Pavel, zastonj ga sramotila, mu grozila, vselej je našel Stanislav vzrok, ki ga je opravičil, da se mu ni bilo treba udeležiti skupne večerje. V nedeljo je molil celo popoldne v cerkvi. Da je bil pričujoč sedemkrat pri sveti daritvi, za njega ni bilo nič nenavadnega. Poznal je na Dunaju le eno pot: v cerkev in v šolo očetov jezuitov. To so doma dobro vedeli! Če so ga pogrešali, ga jim je bilo treba iskati le v cerkvi.

Kako se giblujemo.

Sv. Jakob ob Savi. Na praznik Marijinega oznanjenja je imela naša družba skupno sveto obhajilo, popoldne pa shod, pri katerem smo se poslovile od gospodične učiteljice Minke Odlasek. Bila je vzgledna družabnica in obenem tajnica. — V naši župniji napredujemo v duhovnem življenju, dekleta se vedno oglašajo za sprejem, shodov se redno udeležujejo. Zlasti se je pomnožilo prejemanje sv. zakramentov, posebno prve petke v mesecu jih obilno pristopa k mizi Gospodovi. Tudi molitveno uro imamo vsako nedeljo in praznik, zlasti šolarji tekmujejo med seboj, da bi lepše mogli počastiti sv. Rešnje Telo.

Od Sv. Helene. Dne 25. marca, na praznik Marijinega oznanjenja, bil je blagoslov nove družbene zastave. Zastava je jako lepa. Blagoslovili so jo naš prečastiti gospod župnik in voditelj. Potem smo šle v procesiji med potrkavanjem zvonov za krasno zastavo. Res pravo veselje najdemo le v Marijini družbi.

Iz Stopič. Na praznik Marijinega oznanjenja smo imele hčere Marijine skupno sv. obhajilo. Popoldan je bil slovesen družbeni shod in je bilo 29 deklet na novo sprejetih v družbo. 10 članic se je ta predpust omožilo. Pogosto sv. obhajilo se pri nas precej živahno razširja, zlasti prvi petki so dobro obiskani.

Iz Petrovč. God Marijinega oznanjenja je bil za petrovško okolico nad vse vesel in slaven praznik. Obhajali smo slovesen sprejem deklet v novo ustanovljeno Marijino družbo. — V sredo, 24. marca, dopoldne je bila sv. spoved za dekleta in 25., na Marijini praznik, zjutraj med sv. mašo je bilo skupno sv. obhajilo; popoldne

ob pol 3. uri so bile pete litanije Matere božje z dvema blagoslovoma, po blagoslovu je bil slaven govornik našega preč. g. dr. Vraberja; po govoru so v navzočnosti našega preč. gospoda župnika in Patra Ladislava iz Celja sprejeli lepo število deklet v Marijino družbo. Sprejetih je bilo 102. Prelepa je bila slovesnost. Bog dai vsem družbenicam milost stanovitnosti do konca!

Z Ježice pri Ljubljani. Ljubezen je tudi iz najdljiva. V nedolžni pomladi nam je nedolžna mladina prinesla v cerkev kip nedolžne Device Marije. To je prva snežnobela lilija, ki je vsklila letos na posavskih poljanah. Nje presladki duh je navdahnul s pomladnim veseljem vso župnijo od nežnega otroka do resnega starčka. Ne samo dekliška Marijina družba, marveč tudi velika večina krščanskih mladeničev in mož se je z vidno vnemo vdeležila nad vse slovesnega sprejema zunaj cerkve, ko smo prenesli blagoslovljeni kip Marijin med ubranim petjem zvonov in dekliških jasnih glasov na družbeni prostor. Tam in tam, tudi v moških vrstah, se je utrnila solza — goraka priča gorkega veselja. To je bila krasna manifestacija otroško vdane ljubezni do Marije. O verno Posavje ali je še kaj takih dni skritih za Šmarno goro? Hvala požrtvovalni dekliški Marijini družbi in preblagosrečnemu župniku za to praznično cerkveno slovesnost.

V Metliki se dekliška Marijina družba, hvala Bogu, čedalje bolj množi in razcveta. Pokazala je sedaj ob prelepem našem glavnem prazniku, prazniku Sv. Jožefa, za katerega smo se goreče pripravljale. Ta dan smo zjutraj mej družbeno sv. mašo skupno pristopile k sv. obhajilu. Popol-

dan smo korakale za svojo krasno zastavo in pele Marijine pesmi, proti svoji družbeni cerkvi. S pomočjo sv. Jožefa smo ob njega prazniku ustanovili tudi pri nas vsakdanje sv. obhajilo, h kateremu je pristopilo prav veliko deklet. — Tudi »Bogoljuba« prav pridno prebiramo. Zelo veliko število se je pomnožilo od lani v družbi, po družbi tudi v drugih krščanskih hišah. Zatorej kličemo vsem družbam: Širite »Bogoljuba«, ne samo v družbi, ampak tudi izven družbe!

Sv. Barbara v Halozah. Od 14. do 23. marca se je pri nas obhajal sv. misijon, ki je zlasti pomenljiv za mladino, ker se je cerkveno ustanovila Marijina družba. Koj v začetku je družbi pristopilo 110 mladeničev ter 218 deklet, ki se pod praprom Marijinim hočejo boriti za pošteno krščansko življenje. Milo je bilo videti, ko je mladina pristopila z društvenimi znaki k sv. obhajilu. Navdušenje je velikansko, dal Bog, da bi ne ngasnilo.

Iz Gorič. V teku štirinajstih dni je izgubila Marijina družba v Goričah dve vzorni kongregantinji. Zamrli ste v cvetu let. Dne 25. sušca, na praznik Marijin, je umrla družabnica Marija Torč. Na Veliki petek zjutraj pa Ivanka Bidovec. Obe sta bili goreči častilki presv. Srca Jezusovega in sta kaj vrlo in vnemo praznovali prve petke. Presveto Srce Jezusovo pa je zopet izpričalo, kako ljubi one, ki se potegujejo za njegovo čast. Marijo je poklical Gospod na Marijin praznik, Ivana pa je na Veliki četrtek, na dan, ko je Jezus Kristus postavil zakrament ljubezni, še enkrat prejela Jezusa, kateri jo je na dan svoje bridke smrti poklical k sebi.

Dramlje pri Celju. Dasiravno je naša lepa župnija postala skoraj svetovno znana v zadnjem času le po narodno napredni stranki, toda žal, v slabem pomenu, je pri nas, hvala Bogu, vendar še mnogo dobro mislečih, v dobrem neomahljivih značajev. Pokazalo se je to ob pogrebu pridne, zveste članice Marijine družbe, Micke Dajčman. Velikanski spreved družbenic z zastavo in drugih ljudi občudoval je slehern ginjen do solz, rekoč: Tak pogreb ima le otrok Marijin! To ni dan žalosti, temveč veselja. Družbenice so ji v slovo zapele dve žalostinki, eno pred domačo hišo, drugo ob grobu. Tako lep pogreb si je rajna zaslužila. Bila je vzor ponižnega, čednostnega življenja. Neizprosna jetika pretrgala ji je nit življenja. Hudo bolezen je mirno prenašala. Ker je sv. zakramente rada pogostoma preje-

mafa, je bila tudi ob koncu tako srečna, da je prejela svojega nebeškega ženina v svetem obhajilu.

Št. Jur pod Tabrom. Vi, gospod urednik, hvalite tukajšnje deklinško družbo. Da pa imamo tudi mi mladeniči svojo družbo, tega menda še ne veste. Res nas je po številu manj kot deklet, a vendar se tudi mi ne bojimo pokazati se pri raznih cerkvenih svečanostih kot zavedni, verni mladeniči pod svojo zastavo s svetinjami na prsih. Ob koncu lanskega leta nas je bilo v mladeniški družbi 63, med letom jih je pristopilo 6, izstopilo pa 17. Precej nam jih vzame vsako leto vojaščina. Saj pa tudi naborna komisija trdi, da v celem okraju nima takih, kakor smo mi. Pri vojakihs vsak avanzira, ko pa dosluži cesarja, se rad vrne na svoj dom in ostane zvest mladeniški družbi, dokler ga ne spravi iz nje zakonski jarem. Naukov smo imeli z Alojzijevo pobožnostjo vred 9, voditeliske seje 3, tudi skupno sv. obhajilo. V hranilnici je kakih 1200 K mladeniškega denarja, družbenega 78 K. Skrbeli smo tudi za izobrazbo. Izposojevali smo si knjige bralnega društva, 16 se nas je udeležilo podučnega tečaja v Celju, mladeniškega shoda v Nazarjih pa vsi. Sami smo priredili v cerkveni hiši dva podučna shoda, kjer je nastopilo kot govornikov vsikdar pet mladeničev. Odišlemu gosp. duhovnemu voditelju se zahvaljujemo za vso skrb za našo družbo!

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Na več vprašanj v zadevi romanja v sv. deželo. Šli bomo najbrž okoli 1. septembra 1910. Cene ne bodo mnogo višje kakor pri Lurdu. — V Rim letos ne pojdemo skupno. Bi že šli, pa se bojimo očitanga, da preveč zapravljamo.

Nekaterim dopisnikom. Dopisi niso tiskani, ker ne ustrezajo zahtevam. Oni, ki ne znajo pravilno stavka napraviti, ki ne znajo pik in vejic prav postavljati, prosimo, naj nikar ne pišejo. Take reči je silno težko popravljati, prepisavati jih pa nimamo časa. — G. M. P. v K. Vi pišete: Vem dobro, da je dopis veliko predolg, pa ga sami priredite... Prijatelj dragi, če dobro veste, da je dopis veliko predolg, pa sami krajšega napišite. Te dopise krajšati, črtati, raztrgano zopet vezati, je jako mučno delo. — Več doposlanih pesmi je tudi negodnih za tisk. — Dopis iz Žužemberka prihodnjič.

Urejuje: Janez Ev. Kalan.